

DIJAŠKI IN ŠTUDENTSKI DOM KOPER

70 let

**DIJAŠKI IN ŠTUDENTSKI DOM
PRAZNUJE 70 LET
1946 - 2016**

KJER JE LEPO, TAM JE MOJ DOM

**Zbornik III
2006 - 2016**

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

37.018.3(497.4Koper)(091)(082)

DIJAŠKI in študentski dom praznuje 70 let : 1946-2016 : kjer je lepo, tam je moj dom : zbornik III : 2006-2016 / [urednica Olga Jazbinšek ; fotografije arhiv doma ... et al.]. - Koper : Dijaški in študentski dom, 2016

ISBN 978-961-91735-1-0
1. Jazbinšek, Olga 2. Dijaški in študentski dom (Koper)
286642176

UREDNIČIN UVOD

Kot bi mignil, kot bi bilo včeraj ... take misli nas običajno prešinejo, ko se zavemo, da je minilo 10 let od zadnje okrogle obletnice. Ja, sedemdesetletnico praznujemo. Čas beži in mi ga neuspešno lovimo. Oziramo se nazaj, načrtujemo za naprej, pozabljamo pa na zdaj in tukaj.

Dijaški dom Koper se je v zgodovini doma večkrat preimenoval: Vajenski dom, Dijaški dom Koper, Dom učencev Heroj Tito Koper, spet Dijaški dom Koper, od leta 2008 pa je ime dopolnjeno v DIJAŠKI IN ŠTUDENSKI DOM KOPER.

Ta zbornik je nadaljevanje prejšnjih dveh, prvi je nastal ob petdesetletnici, drugi deset let kasneje. V tem zborniku obeležujemo našo sedemdeset let dolgo pot, s poudarkom na zadnjih desetih letih, predvsem pa na ZDAJ in TUKAJ.

Kot navaja ravnatelj doma v nadaljevanju zbornika, smo povabili množico sedanjih in nekdanjih zaposlenih, dijakov, študentov, staršev, članov sveta staršev in sveta zavoda ter zunanjih sodelavcev k soustvarjanju tega spominskega dokumenta - vse, kar je prispelo na naš naslov, smo združili znotraj platnic te knjižice.

Rdeča nit pisanj se spleta v mrežo sedanjosti in preteklosti, previdnega, vendar optimističnega pogleda v prihodnost, v čipko, ki pušča veliko praznega prostora. Oboje tvori vzorec, stkan iz zapisanih vtisov, spominov, slik, ki vzbujajo ustvarjalni nemir, prelistavanje knjižice pa vam ponuja tudi priložnost, da vanj vtakete lastne misli in spomine.

Zahvala vsem, ki ste nam poslali čestitke, vsem, ki smo sooblikovali zgodovino našega ljubega Doma, in seveda, na mnoga ustvarjalna in uspešna leta!

Vabljeni k branju! Praznujmo!

Olga Jazbinšek, urednica,
oktober 2016

RAVNATELJEV NAGOVOR IN POZDRAV OB OBLETNICI

V letošnjem letu Dijaški in študentski dom Koper praznuje svoj 70. rojstni dan.

Svojih 70 let je dopolnil 15. januarja 2016. V tem času so se menjavala obdobja mirovanja, razvoja, veselih in manj veselih trenutkov. V letu 2015 je svet zavoda na predlog ravnatelja potrdil organizacijski odbor za obeležitev 70. obletnice in okvirno sprejel program prireditev, katere so potekale od meseca novembra 2015 in bodo še naprej potekale do oktobra 2016. Pri oblikovanju jubilejnega zbornika je odbor vodila misel, da se zabeležijo pomembnejši dogodki iz življenja in dela doma v obdobju zadnjih 10 let, da k sodelovanju povabimo vse, ki so oblikovali domsko življenje in prispevali k nastanku in razvoju doma. Povabili smo nekdanje in sedanje domske delavce, učence in zunanje uporabnike naših storitev, da opišejo svoja doživetja in izkušnje pri delu in bivanju v domu. Morda smo kaj izpustili, spregledali, pozabili, ... Prosim za razumevanje in prizanesljivost.

Zahvaljujem se vsem, ki ste sodelovali pri nastanku tega zbornika.

Iskrena in prisrčna zahvala bivšim in sedanjim zaposlenim delavcem, sedanjim in bodočim generacijam dijakov in študentov pa veliko prijetnih doživetij v našem Dijaškem in študentskem domu v Kopru

Martin Ponikvar, ravnatelj,
avgust 2016

OD VČERAJ K TUKAJ IN ZDAJ DO JUTRI

DIJAŠKI IN ŠTUDENTSKI DOM KOPER - DŠD KOPER

CILJI VZGOJNEGA IN IZOBRAŽEVALNEGA DELA Z DIJAKI IN ŠTUDENTI V DIJAŠKEM IN ŠTUDENSKEM DOMU KOPER

Naše delo temelji na osnovnih pozitivnih izkustvenih oblikah (praks) vzgojno izobraževalnega dela z mladimi; motivaciji pri učenju, razvoju učnih navad, organizaciji učne pomoči pri šolskem delu, vse z enim ciljem k uspešnemu končanju šolskih obveznosti.

Skrb pedagoškega zbora, kot tudi posredno vseh zaposlenih je, da dijakom pomagamo pri razvijanju njihove večje socialne odgovornosti, k osamosvajanju, k socialnemu razvoju – integraciji in osebnostni integraciji, na kratko k njihovem osebnostnem razvoju. Pri vzgojnem delu si prizadevamo uporabljati različne metode in oblike dela navedene in opredeljene v vzgojnem programu za dijaške domove. Naš osnovni cilj, tako kot pri dijakih in študentih je, da želimo razvijati interese mladih z upoštevanjem njihovih potreb, pomagati mladim pri premagovanju osebnih stisk in težav.

V šolskem letu 2015/2016 kot vsa prejšnja šolska leta v domu delujejo prostočasne interesne dejavnosti v katere se po lastnem interesu vključujejo dijaki. Dejavnosti so organizirane v obliki:

- krožkov: gledališki in dramski, glasbena skupina, oblikovalni, športne rekreativne dejavnosti tek, nogomet, košarka ter joga za dijake in študente,
- predavanj: o prvi pomoči, o kontracepciji, škodljivosti alkohola, cigaret in ostalih omamnih substanc,
- prireditve: ob praznikih, ob zaključku šolskega leta, poslovitvah tretje- in četrtošolcev i.p.,
- sodelovanja na domijadi,
- organizacije domskih družabnih večerov, plesov,
- organizacije likovnih, glasbenih delavnic, športnih tekmovanj in rekreacijskih dejavnosti ...

Dijaki opravljajo tudi naloge s področja delovne vzgoje (urejanje okolice doma, čiščenja prostorov, beljenje hodnikov).

VPIS V DIJAŠKI IN ŠTUDENTSKI DOM KOPER

Vpis dijakov je od šolskega leta 2005/06 je začel upadati, oziroma je stagniral do leta 2014/15, ko smo morali zaprositi MIZŠ za oblikovanje nad-normativnih

skupin (normativ 28 dijakov, nad-normativne skupine 31 dijakov). V šolskem letu 2015/16 se je število dijakov v domski oskrbi povečalo (100), tako da smo MIZŠ morali zaprositi še za četrtega vzgojitelja. Trend povečanja vpisa se nadaljuje tudi v šolskem letu 2016/17.

Vpis študentov se bistveno ne spreminja, vsako študijsko leto gostimo do 160 študentov.

Delo z dijaki poteka v vzgojnih skupinah in v okviru organizacije dijaške domske skupnosti, življenje študentov pa v študentski domski skupnosti.

Ves čas pa spodbujamo dobre medsebojne odnose med dijaki in študenti, vzgojitelji in starši, ter sodelujemo s šolskim (študijskim) okoljem.

ORGANIZIRANOST DOMA IN PREDSTAVITEV ODGOVORNIH OSEB

Dijaški in študentski dom deluje kot javni zavod na osnovi akta o ustanovitvi na področju vzgoje in drugih dejavnosti, ki se povezujejo v enotni proces. Dejavnost doma pa v poletnem času zaokrožena z nudenjem sekundarnih storitev na osnovi tržne dejavnosti.

Zavod vodi ravnatelj, ki je pedagoški in poslovodni organ zavoda.

Svet zavoda sestavlja 14 članov (2 predstavnika ustanovitelja, 1 predstavnik lokalne skupnosti, 3 predstavniki staršev, 5 predstavnikov delavcev DŠD Koper, 2 predstavnika dijakov in 1 predstavnik študentov). Mandatno obdobje sveta traja 4 leta (zdajšnjega od leta 2013 do 2017).

Vzgojiteljski strokovni aktiv sestavlja 5 članov (vzgojiteljski zbor 4 člani in ravnatelj. Vzgojitelji se povezujejo v Društvu vzgojiteljev dijaških domov Slovenije in sodelujejo z Zavodom za šolstvo.

Svet staršev sestavljajo predstavniki staršev, vsako vzgojno skupino zastopa po en predstavnik.

Dijaško skupnost sestavljajo vsi dijaki doma, zastopa jih predsedstvo domske skupnosti (iz vsake VS en predstavnik, ter predsedniki vzgojnih skupin).

Skupnost študentov – stanovalci dijaško-študentskega doma - predstavljajo svet študentov (predstavniki traktov in predsednik sveta študentov).

Domska knjižnica deluje kot interesna dejavnost dijakov in študentov. Namenjena je vsem dijakom, študentom in zaposlenim v DŠD Koper. Dejstvo pa je, da z novimi tehnologijami (e-knjige), je med dijaki in študenti vse manj zanimanja za papirnat knjige. V njej so tudi glasbeni instrumenti, saj dom nudi dijakom glasbene gimnazije brezplačno vadbo na domskih klavirjih.

Domski muzej je v prenavljanju zaradi zakona o hrambi gradiva in je velik del gradiva je prestavljen v Arhiv Slovenije v Kopru.

PROSTORSKE RAZMERE

Dijaški in študentski dom Koper še vedno ni prejel sklepa (kateri se navaja v aktu o ustanovitvi), da Vlada RS prenaša svoje premoženje (stavbe) v upravljanje, kar predstavlja veliko težavo pri upravljanju z lastnino v lasti RS (predvsem pri investicijah v okviru zasebno javnega partnerstva). Sedanji dom je bil zgrajen (centralni objekt v letu 1977) za potrebe dijakov. V centralnem objektu je 120 sob (večinoma dvo oziroma triposteljne), 6 sob je v stolpiču, 13 zasilnih sob (nekdanje likalnice, učilnice, garderobe), skupne umivalnice in sanitarije po traktih, 7 učilnic oziroma skupnih prostorov (od tega 4 prostori s TV, 4 učilnice z računalnikom za dijake, ena učilnica z računalniki za študente), knjižnica in čitalnica, v kateri je tudi klavir, kolesarnica, kuhinja z dvema jedilnicama, zaklonišče v kleti doma, kjer lahko vadijo mladi glasbeniki, zbornico, recepcijo, bife »Domko«, upravne prostore, soboeza garderobo snažilke, čajni kuhinji za študente, ena čajna kuhinja za dijake ter ena za zaposlene, pralnica, skladišče posteljnine, čistil ter delavnico.

Dom upravlja še s tremi stavbnimi enotami na Cankarjevi 5 in sicer t.i. »prvo stavbo« v kateri je UP Pedagoška fakulteta s prizidkom, v katerem sta UP Fakulteta za management in Zavod za šolstvo RS, enota Koper, in tretjo stavbo, ki je v postopku denacionalizacije in na kateri potekajo »rekonstrukcijska dela« (nov študentski dom).

ZAPOSLENI V DŠD KOPER

Skupno število zaposlenih oseb v šolskem letu 2015/16 je 23, od tega 4 strokovni delavci. Poleg strokovnih delavcev, ki jih financira MIZS, so na osnovni standardov in normativov zaposlene še snažilke, varnostnik in hišnik. Ostali so pa financirani iz tržne dejavnosti (od 80 do 100%).

FINANČNO POSLOVANJE – PODATKI ZA LETO 2016 - INVESTICIJE TER INVESTICIJSKA VLAGANJA

Dijaški in študentski dom Koper posluje premišljeno in poskuša vzdrževati ravnovesje med prihodki in odhodki. V letu 2016 se je po 40 letih začela postopoma obnova doma. Na stavbi 3 potekajo rekonstrukcijska dela obstoječega objekta, po končani rekonstrukciji (predvideno v letu 2017) bo nastal moderen študentski dom z nudenjem najvišjih standardov bivanja. Obnovo financira MIZŠ s finančno udeležbo našega doma. Vrednost obnove je ocenjena na približno 1.200.000 €.

V letu 2016 (v mesecu septembru) se bo začela obnova kotlovnice zaradi prehoda na plinski energent. Ta prenova pa spada k širši obnovi centralne zgradbe, ki se bo začela po vsej verjetnosti v letu 2017, če bomo izbrani na javnem razpisu. Energetska prenova centralne zgradbe v velikosti pribl. 500 m² bo potekala preko zasebno-javnega partnerstva in je ocenjena približno na 1.200.000 € (zasebni partner Istrabenz plini).

Nikakor pa ne bomo zanemarili nakupa osnovnih sredstev, ki bodo pripomogla k boljšemu standardu vseh in k boljšim bivalnim pogojem. Sredstva bomo črpali iz prihrankov iz prejšnjih let.

POMEMBNOSTI DIJAŠKEGA IN ŠTUDENSKEGA DOMA ZA OKOLJE

DŠD Koper bo še v naprej opravljal pomembno vlogo v okolju, v katerem je umeščen. Povezoval se bo z javnimi zavodi ožje, oziroma primarnim okoljem (srednjimi šolami), ravno tako z Univerzo na Primorskem, in iskal skupne sinergije pri razvoju in umestitvi vseh deležnikov v ožjem in širšem okolju.

DŠD Koper je tudi vključen v skupnost dijaških domov Slovenije. Sodeluje preko vzgojiteljev v društvu vzgojiteljev Slovenije. Vzgojitelj po svoji dolžnosti sodeluje z razrednikom in svetovalnimi službami srednjih šol, iz katerih prihajajo naši dijaki in s starši dijakov.

ZAKLJUČNA MISEL, POGLED V PRIHODNOST IN VIZIJA

DŠD Koper, kot je to že zapisano, v tem letu praznuje sedemdeseto obletnico delovanja. Iz dijaškega doma je nastal dijaški in študentski dom, kar je bilo v danih razmerah (upad vpisa dijakov) edino pravilno, narobe bi bilo, da bi se s tem dom preimenoval v študentsko dijaški dom. Upam, da se to ne bo zgodilo. Število prvič vpisanih dijakov je po stagnaciji začelo počasi naraščati in upam, da se bo ta trend nadaljeval še naprej. Zavedati se je potrebno, da upad ali stagnacija vpisanih v dom, ni odvisen samo od demografskih, populacijskih dejavnikov, mreže šol, bivalnih pogojev, ampak tudi od ostalih dejavnikov (vzgojiteljev in ostalih zaposlenih), aktivne vloge zaposlenih pri promociji doma, sodelovanja z osnovnimi šolami iz katerih bodoči dijaki prihajajo na Primorsko v srednje šole, pozitivnega odnosa staršev, od javnega menja, o domu, v katerega prihajajo dijaki i.p. Torej gre za celovit proces v katerem morajo sodelovati vsi zaposleni. Naš dom je na pravi poti, ožja in širša okolica ga je prepoznala v pozitivnem smislu in na tem je potrebno graditi še naprej.

Dom so dijaki in študentje, če teh ni, doma ni. V pravno-formalnem smislu ostane samo objekt in zaposleni brez zaposlitve.

Ob koncu: še vedno je aktualna vizija doma v prihodnosti kot jo je oblikovala v zborniku ob 60 letnici leta 2006 (v okvirčku na strani 21) takratna ravnateljica Olga Jazbinšek, na osnovi ankete, ki jo je izvedla med dijake, študente in zaposlenimi na vprašanje »Dijaški dom Koper bo v prihodnosti...?«

DŠDK BO V PRIHODNOSTI

V času od septembra 2013 se je vsako leto vlagalo v prenovu vse z namenom izboljšanja standardov in kvalitete bivanja tako dijakov, študentov in vseh zaposlenih. V letu 2015 se je začela prenova rekonstrukcija zgradbe, kjer bo nastal moderen nadstandardni študentski dom. V letu 2017 se bo po vsej verjetnosti začela in tudi končala prenova centralne zgradbe, tako da bo dom obnovljen, urejen, čist, svetel, prijazen, vesel in sodobno opremljen.

Tudi v prihodnje si bomo prizadevali, da bomo čim bolj kvalitetno izpolnjevali svoje temeljno poslanstvo ter napolnili dom z mladimi, ki jim je namenjen. Prizadevali se bomo tudi za sožitje, skladnost, kvaliteto medsebojnih odnosov, čeprav je to v prvi vrsti odvisno od vsakega posameznika.

Še naprej bomo delali strokovno in se trudili, da bomo v ponos širši skupnosti in poslovno uspešni.

Martin Ponikvar, ravnatelj,
avgust 2016

Vpis v dom zadnja leta raste. Informativni dan, na sliki je iz leta 2016, je prvi pokazatelj, kakšno bo prihodnje šolsko leto.

Tretja stavba bo po obnovi, zaključeni predvidoma že do oktobra 2017, namenjena bivanju študentov. Tudi centralni objekt čaka na spremembo.

DIJAŠKI DOMOVI ŽE DOLGO NISO VEČ, KAR SO BILI ...

V osnovi namenjeni bivanju in oskrbi srednješolcev, ki obiskujejo šolo zunaj kraja svojega stalnega bivališča, so doživeli največji razcvet nekako od začetka 60. do začetka 90. let prejšnjega stoletja; bili so nabito polni dijakov, ki so se ponekod iz 6- do 8-posteljnih sob starih stavb in gradov z dotrajanimi sanitarijami in ostalo opremo presrečni preselili v svetle, nove, večinoma 3-posteljne sobe, ki so jim bile potem nekaj let drugi dom. Dijaški domovi so zagotavljali vso oskrbo, hrano, varstvo, pomoč pri učenju, zabavno in koristno izrabo prostega časa, možnost druženja, zagotavljanja socialnih stikov, zdravo okolje za dozorevanje in odraščanje. Vrvež tedna se je včasih umiril preko vikenda ali pa v celoti onemel ob petkih zvečer in se z vso silovitostjo vrnil ob nedeljah. Tisti, ki na domskem področju delujemo že po nekaj desetletij, se živo in z veseljem spomnimo teh časov.

Velike spremembe v družbi, gospodarstvu, politiki, ureditvi, zakonodaji in na drugih področjih življenja so privedle do velikih sprememb tudi v šolstvu, izobraževanju in vzgoji in neizogibno tudi v dijaških domovih. Iz različnih razlogov – manj rojstev, pregosta mreža šol, ekonomske spremembe zaradi izgube trgov, zadnja leta tudi subvencionirani prevozi in celo socialne stiske družin – je vpis v dijaške domove upadel, ponekod celo do te mere, da so se morali domovi vsebinsko preobraziti ali so celo prenehali delovati. Precejšen udarec je bila tudi uvedba spremenjenega načina financiranja s strani države, ki kot kriterij za dodelitev sredstev upošteva le število dijakov, ne glede na starost in dotrajanost stavb, potrebe po nekaterih fiksnih delovnih mestih ipd.

V družbeno spremenjenih razmerah so se ravnatelji domov in ostali zaposleni soočili z velikim izzivom: kako zagotoviti, da bodo dijaški domovi še naprej kvalitetno opravljali svojo skrbniško, vzgojno in izobraževalno funkcijo, da bodo še naprej uspešno razvijali in dograjevali spoznanja domske pedagogike, da bodo na ta način še naprej pomembno vplivali na odgovorno odraščanje mladih in pozitivno oblikovanje njihovih osebnosti, da bodo skratka tudi v kritičnih razmerah ohranili svoj položaj in vrednost v družbi in vzgojno-izobraževalni shemi - položaj, ki je bil v Evropi prepoznan kot unikaten, saj ga v taki obliki zunaj meja naše države niso poznali in so ga mnogokrat navajali kot posnemanja vreden zgled celo v državah z višjim splošnim življenjskim standardom.

Nekatere rešitve so se ponudile same od sebe in so jih dijaški domovi v večjem ali manjšem obsegu že izvajali: predvsem gre za oddajo prostorov v najem

in trženje storitev domske kuhinje, v krajih z visokošolskimi zavodi in fakultetami so bile prazne dijaške postelje na razpolago tudi študentom. Vendar tovrstne rešitve niso bile toliko rezultat dolgoročne vizije in načrtnih naporov posameznih domov, bolj je šlo za aktualne neboleče prilagoditve trenutnim razmeram, potrebam in priložnostim v okolju. Tudi država kot da ni vedela, kako naj se odzove na vse pogostejša opozorila in pozive na pomoč s strani dijaških domov; predstavniki ministrstva so na srečanjih z ravnatelji domov večkrat zagotovili, da so dijaški domovi potrebni in da jih nimajo namena ukinjati, da pa bo potrebno najti vzdržne dolgoročne rešitve za vse bolj prazne dijaške stavbe in da je osnovno izhodišče kljub vsemu pozitiven poslovni izid. Če se v določenem okolju izkaže, da dijaški dom tega ni zmožen zagotoviti, potem v tem okolju dom ne more obstati. Čeprav so dijaški domovi javni neprofitni zavodi, katerih ustanovitelj, zakonodajalec in financer je država, so bili postavljeni ob bok gospodarskim in drugim ustanovam, od katerih v večni borbi za kapital in profit obstanejo na trgu le tisti, ki so se sposobni dovolj uspešno promovirati in prodajati. Situacija se je slabšala: domovi smo imeli svojega osnovnega »proizvodnega materiala«, t.j. dijakov, vse manj, prihodki od oskrbnin so se zmanjšali, pa še država je s spremenjenim načinom financiranja za manjše število dijakov prispevala vse manj sredstev; začarani krog je bil sklenjen.

Res je, da niso vsi dijaški domovi po Sloveniji enako občutili neugodnih posledic družbenih in demografskih sprememb; v večjih domovih, zlasti v obeh največjih mestih, kjer je tudi srednješolskih in drugih izobraževalnih programov največ, ni bilo usodnih nihanj in drastičnega zmanjševanja vpisa, tudi zasebni dijaški domovi so še polni. Šolska politika je nekatere domove priključila srednjim šolam, nekatere vse bolj polnila s študenti, nekaterim pomagala z občasnim dofinanciranjem, vendar jih je kljub vsemu nekaj moralo zapreti vrata (npr. DD Črnomelj), za nekatere pa je usoda še vedno negotova (npr. DD Murska Sobota). Zemljevid razporeditve dijaških domov po Sloveniji jasno pokaže, da je v Ljubljani in Mariboru največ dijaških domov, ki so obenem tudi največji, in da je v drugih delih Slovenije, zlasti na obrobju, dijaških domov vse manj. Od 40 dijaških domov, kot jih je trenutno v naši državi, je le še 14 samostojnih, med njimi imajo trije tudi uradno, z ustanovitvenim aktom, tudi status študentskega doma (DŠD Kranj, DŠD Novo mesto, DŠD Koper). 26 dijaških domov deluje v sklopu s srednjo šolo, štirje od njih so zasebni oz. ustanovljeni s strani RKC.

V iskanju novih dejavnosti in vsebin, ki ne prinašajo le večje finančne stabilnosti, ampak lahko tudi pomembno obogatijo dijaško-domsko življenje, morajo biti zlasti vodstva dijaških domov fleksibilna, inovativna in vztrajna. Večje breme tu nosijo ravnatelji samostojnih dijaških domov, ki poleg svoje pedagoške funkcije opravljajo tudi vlogo menedžerja s potrebnim znanjem zakonodaje,

financ, prava in vsega ostalega, kar mora poznati vodilni kader. Ni pa dovolj, da je spremembam in dopolnitvam naklonjen zgolj ravnatelj; tudi ostali zaposleni se morajo zavedati, da vztrajanje na preživelih vzorcih in oblikah dejavnosti nima perspektive in da se je treba optimalno prilagoditi spremenjenim razmeram. Nujno je potrebno dodatno izobraževanje pedagoških in drugih delavcev in fleksibilnost doma kot organizacije, da poišče nove programe in oblike dejavnosti in ob tem v največji možni meri ohrani stare. Spremembe so možne le, če je nanje pripravljen tudi človeški faktor.

Pred ravnatelje dijaških domov je postavljen predvsem organizacijski in materialni izziv: kako napolniti prazne domske kapacitete (varovanje otrok, popoldanske in počitniške dejavnosti, tržne niše, šole za starše, povezovanje v mreže hostlov, sodelovanje s centri za socialno delo, nameščanje ranljivih skupin, npr. mladoletnih beguncev brez spremstva odraslih...) in kako poskrbeti za solidne bivalne pogoje (obnova stavb, energetska sanacija objektov, sodobne internetne povezave...). Vzgojiteljem in ostalim pedagoškim delavcem predstavlja izziv predvsem nenehno iskanje novih strokovnih rešitev pri delu z dijaki, ki so vse bolj posamezniki in vse manj pripadniki vzgojne skupine, ki vse bolj zavračajo vzgojno delovanje in po zgledu nekaterih staršev vidijo dijaški dom zgolj kot nastanitveni in prehranjevalni servis, ki zahtevajo izpolnitev svojih potreb in zahtev tukaj in zdaj.

Prav bi bilo, da v novih, spremenjenih razmerah najde svoj izziv na področju dijaških domov tudi resorno ministrstvo, ki mora kritično analizirati način financiranja dijaškega doma kot javnega zavoda z javnimi uslužbenci, v okviru tega vključiti v normativ in sofinanciranje tudi delavce v domskih kuhinjah in pri delu vzgojiteljev priznati določene razlike v primerjavi s srednješolskimi profesorji (izmensko delo, delo ob nedeljah in praznikih, delo z več skupinami naenkrat – presežen normativ ipd.); intenzivirati mora tudi prizadevanja za sistemsko rešitev na področju sobivanja dijakov in študentov in se ažurno odzivati na vse načrtovane spremembe, ki bi morda poslabšale položaj dijakov v dijaških domovih (štipendije in drugi socialni transferji). Ministrstvo za šolstvo in resorni direktorat ne smeta dovoliti, da dijaški domovi zgolj životarijo in se z lastnimi prizadevanji skušajo obdržati nad vodo oziroma da sami nosijo posledice zanje neprijaznih strokovnih in političnih odločitev.

Dijaški domovi že dolgo niso več, kar so bili nekoč. Potrjuje se stara modrost: Tempora mutantur et nos mutamur in illis. Časi se spreminjajo in mi se spreminjamo z njimi. Prilagajanje spremembam, ki jih prinaša vrtenje časa, je edini način, da obstanemo. Zavedati se moramo, da ni vse staro slabo in ni vse novo dobro. Skrbno prevrednotenje obojega prinaša novo kvaliteto in nove

priložnosti. V dijaških domovih tudi ne bo nikoli dolgčas. Z vedno novimi vsebinami, s katerimi presegamo svoje osnovno poslanstvo, bomo še v večji meri postali prostor druženja različnih populacij, obenem prostor za osebnostno rast, preseganje stereotipov, razvoj strpnosti, sprejemanja, drugačnosti... Kjer se družijo mladi, ni prostora in niti časa za žalost, pasivnost in apatijo. Je le priložnost za odprtost in pozitiven odnos do sveta.

Judita Nahtigal, ravnateljica DŠD Kranj,
junij 2016

Novinci čakajo na vselitev 2016/17.

¹TRIJE V ENEM: DOM ZA DIJAKE, ZA ŠTUDENTE, ZA GOSTE

DOM ZA DIJAKE

Dijaški in študentski dom Koper je umeščen v središče starega koprskega mestnega jedra, na Cankarjevi ulici 5. Nasproti je Gimnazija, v neposredni bližini sta Srednja ekonomsko-poslovna šola in Gimnazija z italijanskim učnim jezikom Gian Rinaldo Carli. Do Srednje tehniške šole in Srednje šole Izola-Srednje zdravstvene šole, se dijaki prevažajo z mestnimi avtobusi, vozovnice za prevoze so subvencionirane.

Srednješolcem namenjamo okrog 100 ležišč.

Dijaki so nastanjeni v dvoposteljnih sobah in razporejeni v vzgojne skupine pod skrbništvom strokovnih delavcev vzgojiteljev. Življenje v domu poteka skladno z letnim vzgojnim načrtom, ki poleg drugega predvideva organizacijo učenja, učno pomoč, svetovanje, organizacijo prostega časa in druge vzgojne dejavnosti, skrb za prehrano, za zdravje in varnost mladih.

OBRAZEC ZA PRIJAVO / VPIS dijaka:
Obr. PSDD-MŠŠ-1/07

RAZPIS ZA VPIS:
www.mizs.gov.si

DOM ZA ŠTUDENTE

Število študentov v našem okolju narašča iz leta v leto, kajti v slovenski Istri nastajajo novi študijski programi, nove fakultete.

Dijaški in študentski dom Koper ponuja študentom 180 subvencioniranih ležišč v dvoposteljnih sobah, v sodelovanju z Univerzo na Primorskem.

V stavbah doma na Cankarjevi 5 delujejo Zavod RS za šolstvo OE Koper ter nekatere članice Univerze na Primorskem: Fakulteta za management, Pedagoška fakulteta, Fakulteta za humanistične študije in Fakulteta za matematiko, naravoslovje in informacijske tehnologije. Nekatera predavanja potekajo v

1 Tekst je nastal in je bil namenjen za informativno zloženko v šolskem letu 2014/15

domskih prostorih. Blizu so tudi Osrednja knjižnica Srečka Vilharja Koper, gledališče, zdravstveni dom, pošta, muzej in druge ustanove.

Študentom doma in tudi tistim, ki ne živijo v domu, ponujamo poleg bivanja tudi tople obroke po subvencionirani ceni.

GOSTINSKA PONUDBA

Dijakom, študentom in drugim gostom ponujamo toplo prehrano. Domska restavracija pripravlja sveže, bogate in pestre tople obroke, skladno s smernicami za zdravo prehrano dijakov in študentov. Izbirajo lahko med petimi meniji, mesnimi in vegetarijanskimi, po dogovoru pripravljamo tudi dietno prehrano. Kosilo vključuje poleg glavne jedi še juho, solato po izbiri iz solatnega bara, sladico in brezalkoholni napitek.

MESEČNI JEDILNIK je objavljen na

<http://www.ddkoper.si>

DOM KOT HOSTEL

Dom v poletnem času med počitnicami deluje kot hostel. Nudimo namestitev in prehrano ter opremo in prostore za skupinsko delo. Predvsem sprejemamo mladinske skupine, ki prihajajo na poletne šole in tečaje ter na ob-študijske, športne in kulturne aktivnosti.

Olga Jazbinšek, vzgojiteljica,
posodobljeno septembra 2016

ŠTUDENTJE V DIJAŠKEM DOMU KOPER

Dijaški dom Koper je bil v prvih letih svojega delovanja namenjen bivanju dijakinj in dijakov iz okoliških vasi, ki so obiskovali gimnazijo v Kopru.

V petdesetih letih prejšnjega stoletja je skokovit gospodarski in družbeni razvoj ter odpiranje številnih tovarn narekoval tudi odpiranje poklicnih in tehniških šol na obali.

V novo ustanovljene šole so se vpisovali dijakinje in dijaki iz priobalnih občin ter notranjosti Slovenije. Obstoječe kapacitete so postale premajhne in pojavila se je potreba po gradnji novega doma. Nov dom je dijakom odprl svoja vrata v šol. letu 1977/78 ter z možnostjo večje nastanitve omogočil letno šolanje skoraj štiristo petdesetim srednješolcem.

Z odpiranjem novih šol izven občine Koper ter z upadom rojstev je del kapacitet v domu ostajal nezaseden. Omenjene kapacitete smo kot dobri gospodarji oddali v najem samskim delavcem.

Pomemben preobrat v nastanitveni strukturi se je zgodil z letom 2003 oziroma z odprtjem Univerze na Primorskem. Uprava doma je v soglasju z ministrstvom in vodstvom univerze ponudila svoje kapacitete študentom, ki so se odločili za študij na obali. Iz leta v leto se je število nastanjenih študentov povečevalo, v posameznem študijskem letu smo nudili gostoljubje skoraj dvestotim študentom. V zadnjih letih se je dom preimenoval v Dijaški in študentski dom Koper, število študentov, ki jih lahko v dom namestimo, je vezano na število vpisanih dijakov.

V letošnjem študijskem letu smo razpisali 160 prostih mest za študente. Bližina fakultet, cenovna dostopnost in strokovni pristop zaposlenih so ključni dejavniki, ki privabljajo tudi tuje študente, toda zaradi pomanjkanja kapacitet njihovim prošnjam ugodimo le izjemoma.

Izjema je čas poletnih počitnic, saj takrat sprejmemo študente iz mednarodne izmenjave – program Erasmus, tako smo letos gostili štiri domače študente iz Ljubljane, ter osem študentov medicine iz Finske, Italije, Malte, Španije, Češke, Švice ter študentko farmacije s Poljske. Študentje so izrazili željo, da bi sodelovanje z njihovimi fakultetami postalo tradicionalno.

Nekateri so svoje vtise tudi zapisali:

MIRJAM NUSSBAUMER – ŠVICA

Prejšnji mesec sem preživela 4 tedne v Dijaško-študentskem domu Koper, ker sem delala pripravništvo v Splošni bolnišnici v Izoli. S tem sem dobila tudi

priložnost, da odkrijem očarljivo mesto Koper. Njegov mediteranski pridih in njegova lokacija na slovenski obali me je očarala že prvi dan. Ne samo Koper, ampak tudi druga mesta okoli njega so vredna obiska. Tukaj se ravno zato nisem počutila, kot da sem na delu, ampak sem bila sproščena in sem svoj čas preživela s čudovitimi ljudmi.

JUHO IKONEN – FINSKA

Slovenija ima čudovito naravo. Obalo, gore, reke, gozdove. V Sloveniji se srečujejo zelo različne kulture. Na izmenjavi sem izvedel veliko novih stvari o slovenski zgodovini. Očarala me je slovenska obala, saj je tam veliko restavracij. Tukaj je obed zunaj v restavracijah super in zelo poceni. Ljudje so zelo prijazni. Ženske so res lepe. Občutil sem tudi bolj sproščeno vzdušje med ljudmi. Lahko rečem, da je slovenska obala prostor, kjer lahko užiješ življenje. Prinesite samo kratke hlače, majice, natikače, sončna očala ter zaščito pred soncem, saj ne boste potrebovali ničesar drugega.

AGNIESZKA GORYCKA

Lepo je bilo preživljati čas v Dijaško-študentskem domu Koper, ki je postavljen na zelo lepi lokaciji. Blizu so plaža, trgovine ter staro mestno jedro. Spoznala sem veliko prijaznih ljudi. Uživala sem.

V letošnjem letu smo pričeli z rekonstrukcijo stavbe 3, ki bo namenjena izključno za bivanje študentov. Rekonstrukcija se izvaja po najsodobnejših standardih, omogočili bomo bivanje tudi študentskim družinam in študentom – invalidom. Z rekonstrukcijo bomo pridobili 56 novih ležišč, prve uporabnike pa pričakujemo na začetku študijskega leta 2017/18.

Vladimir Mikac, referent za študente,
september 2016

KRATKO IN JEDRNATO

O ŽIVLJENJU IN DELU V DIJAŠKEM IN ŠTUDENTSKEM DOMU KOPER DANES (2015/16)

V našem dijaškem domu je življenje in delo zelo pestro. Dijakom se trudimo ponuditi čim več interesnih dejavnosti, s katerimi bi si zapolnili svoj prosti čas, ki jim ostane, ko zaključijo s šolskimi obveznostmi. To je kratek povzetek dogajanja v domu.

V domu poteka oblikovalni krožek, ki ga vodi vzgojiteljica Damijana Kofol Stubelj. Člani krožka redno in vestno skrbijo, da je dom lično urejen in okrašen od pritličja do najvišjega nadstropja. Za vse večje praznike nas razveselijo s posebnimi scenami, ki krasijo domsko vežo. Izdelujejo tudi razne okraske, spominke, rutke, šale in mnoge druge stvari. O našem krožku so pisali tudi v Primorskih novicah.

Da se sprostimo, da pravilno zadihamo in telo raztegnemo poskrbi vzgojiteljica Olga Jazbinšek, ki vodi vadbo joge. Dijaki in študenti pridno obiskujejo ure joge in poskrbijo za svoje dobro počutje. Vodi tudi odbor domske skupnosti, kjer se dijaki enkrat mesečno srečujejo na sestankih in obravnavajo zadeve, ki se nanašajo na življenje v domu, higiensko zdravstvena komisija v sestavi predstavnikov vzgojnih skupin in mentorstvom vzgojiteljice Olge pa pregleduje urejenost sob in dvakrat letno najbolj vestnim dijakom podelimo nagrade.

Če boste slučajno na Bonifiki srečali skupino dijakov, ki nabira kilometre po tamkajšnji tekaški stezi, potem boste med njimi opazili tudi vzgojitelja Matjaža Pereniča, ki skrbi za zdrav duh v zdravem telesu v okviru tekaškega krožka. V okviru krožka smo v domu gostili Mitjo Duha, ki je dijakom in ostalim poslušalcem predstavil svojo knjigo Tek za življenjem. Članice tekaškega krožka so se v preteklem šolskem letu udeležili tekmovanja v teku med dijaškimi domovi na Rogli, kjer smo dokazali, da imamo tudi v Kopru punce s hitrimi nogami.

Ko v ponedeljek popoldne srečate skupino športno opremljenih dijakov, kako hitijo proti telovadnici, lahko sklepate, da so to naši dijaki, ki komaj čakajo, da lahko odigrajo dobro igro nogometa ali košarke. Običajno v telovadnico dijake spremlja vzgojiteljica Tanja Frank. V domu tudi deluje glasbena skupina, ki domske prireditve popestri s svojimi nastopi. Lansko šolsko leto smo dobili glasbeno sobo, ki je zvočno dobro opremljena, tako da zdaj še z večjim veseljem vadimo nove pesmi.

Vsako leto se udeležujemo srečanja dijaških domov Slovenije – domijade, ki poteka na Rogli. Dijaki se predstavijo na likovnem področju, fotografskem,

literarnem, športnem (košarka, nogomet, namizni tenis, tek, odbojka). Na likovnem, fotografskem in literarnem natečaju smo v zadnjih desetih letih dobili nekaj priznanj, na športnih tekmovanjih pa so naši športniki nekajkrat osvojili stopničke. Vsi ti dosežki dijake in mentorje zelo razveselijo in nas še dodatno motivirajo za nadaljnje delo.

Na domskih prireditvah dijaki pod mentorstvom vzgojiteljev sodelujejo z glasbenimi in dramskimi vložki. Trudimo se, da bi bilo v šolskem letu teh prireditev čim več, saj le te popestrijo domsko življenje. Ravno tako v domu potekajo razna poučna predavanja, predstavitve filmov, knjig, dejavnosti zunanjih izvajalcev, ki so primerne za dijake. Lansko šolsko leto je potekalo tudi sodelovanje s študentkami biopsihologije, bili smo na ekskurziji z ladjo v Piranu, pa v Ljubljani na dijaškem parlamentu, udeležili smo se športnih tekmovanj v dijaških domovih v Izoli in Ljubljani ter sami organizirali športno tekmovanje v namiznem tenisu in šahu.

Skratka življenje v domu je pestro in nikoli nam ni dolgčas.

Tanja Frank, vzgojiteljica,
september 2016

Naše trojčice: vsestransko nadarjene umetnice, športnice, ...

NOVIČKE ZA NOVICE

IZSEK DVEH MESECEV ŠOLSKEGA LETA 2015/2016, KI NAKAŽE,
KAKO V DOMU DELAMO, DIHAMO, USTVARJAMO²

FEBRUAR 2016

Mladost je norost, čez potok skače, kjer je most« in Kjer je lepo, tam je moj dom«

Dva reka, s katerima bi lahko na kratko predstavili utrip Dijaškega in študentskega doma Koper. Leto 2016 je poudarek na 70. obletnici doma in celo leto se bodo v vzgojno izobraževalni dejavnosti doma odvijale različne zanimive prireditve in dogodki .

Poleg rednega programa, vsakodnevnega učenja, poskušamo dijake usmerjati, da bi zdravo, poučno, zabavno...skratka lepo preživeli prosi čas.

Delujejo interesne dejavnosti: tedenska rekreacija v telovadnici, joga za dijake in študente, oblikovalni krožek, tek ob četrtnih, ustanavljamo pa tudi domsko glasbeno skupino. Poleg naštetih dejavnosti smo v januarju in februarju dvakrat dijakom ponudili delavnice iz projekta »Kdo sem«, ki jih dijakom brezplačno omogočajo študentke biopsihologije v okviru dela svojega Društva in bodo potekale redno do konca leta, udeležili se bodo raznih tekmovanj v okviru državnega srečanja domov »Domijade« . V počastitev kulturnega praznika smo z dijaki pripravili večer poezije. Kot vsako leto, kadar Pust ne pade na dneve med počitnicami, smo se veselili na pustnem rajanju, z izbiranjem najlepše, najbolj izvirne maskare. Na Valentinovo pa je dijake in zunanje obiskovalce opozarjal nabiralnik za valentinova pisemca in cela stena oblečena v rdeče srčke.

Konec prejšnjega tedna smo odprli vrata bodočim dijakom in študentom na informativnih dnevih. Z zadovoljstvom opažamo, da zanimanje za vpis v dom narašča. V našo veliko družino bomo septembra sprejeli okrog 50 novincev. Do konca šolskega leta bo še veliko dogajanja, vrhunec praznovanja pa bo v oktobru.

MAREC 2016

V sušcu, mesecu, ki se je pravkar iztekkel, je v Dijaškem in študentskem domu Koper deževalo dogodkov, ki so bili vsi obarvani s prazničnim duhom sedemdesetletnega delovanja naše ustanove.

2 Besedilo je bilo napisano za časnik *Primorske novice* in objavljeno marca in aprila 2016.

Dijaki so se srečali z Markom Brecljem, ki je zanje pripravil »multimedijsko performirano koncertno agitko Nazaj v šole«, študentke Društva študentov biopsihologije Univerze na Primorskem so izvedle z dijaki tri tematske delavnice o tem, kako si lahko olajšamo pomnjenje podatkov, kaj je pomembno upoštevati in vedeti pri izbiri študija, tretja pa o spolnosti. Poleg tega so dijaki prvih letnikov lahko poslušali še predavanje zdravstvene delavke o spolnosti in metodah preprečevanja nezaželene nosečnosti ter o odnosih med spoloma.

Z velikim zanimanjem smo dijaki in vzgojitelji spremljali zelo doživeto osebnoizpovedno pripoved Tek za življenjem, Mitje Duha iz Trbovelj, ultramaratonca, pisatelja, osebnega trenerja, predvsem pa srčnega človeka, humanitarca, očka nekajmesečne hčerkice, ki je kot nekdanji upornik, odvisnik od drog, zapornik in psihični bolnik, z voljo in trdim delom uspel premagati strahove, bolezen, odvisnost, se dvigniti z dna ter doseči cilje, ki mu jih lahko zavida marsikdo. Zelo močno sporočilo pogovora z Mitjem bi lahko povzeli v naslednji modrosti: kdor je neumen dela napake in se iz njih ničesar ne nauči, kdor je pameten dela napake in se iz njih nekaj nauči, kdor pa je moder se uči iz napak drugih (citat povzet po njegovih besedah).

Športniki in šahisti koprskega doma so se pomerili v tekmovanjih za uvrstitev na že 54. domijado (državno srečanje dijaških domov Slovenije): v namiznem tenisu in šahu je potekalo v domskih prostorih, na tekmovanju v malem nogometu v Dijaškem domu Izola pa so si priborili prvo mesto v južno primorski regiji. Do domijade 2016 jih loči še medregijska tekma 6.4. v Ljubljani, na katero se pripravljajo z veliko samozavesti in prepričanja v zmago.

Olga Jazbinšek, vzgojiteljica,
februar in marec 2016

MOZAIK PRETEKLOSTI IN SEDANJOSTI

Nekdanji dijaki, nekateri so danes zaposleni
v domu, nekdanji in sedanji sodelavci se
spominjajo in pripovedujejo

MOTIVACIJSKO PISMO

Takole smo povabili k sodelovanju množico nekdanjih sodelavcev, dijakov, vse nekdanje ravnatelje, odgovorne za domove na Zavodu za šolstvo RS, Ministrstvu za šolstvo, v Skupnosti dijaških domov Slovenije, znane in uspešne osebnosti, ki so del življenja preživele pod našo streho.... Kaj smo dobili, boste prebrali v nadaljevanju, objavili smo vse, brez cenzure, bili pa so mnogi, ki niso utegnili, vendar so nam zaželeli vse dobro in uspešno, čestitali ob obletnici, pa tudi taki, ki so obljubili, pa pozabili in taki, ki se na naš poziv niso odzvali... No, tako je pač življenje! Sprejmimo ga z dobro voljo, hvaležnostjo in strpnostjo...

Spoštovani!

Dijaški in študentski dom Koper praznuje 70 let delovanja. Ob tej visoki obletnici si želimo pripraviti zbornik, tako kot smo ju že ob 50. in 60. obletnici, v katerem bi predstavili tudi nekaj utrinkov preteklosti, pomen in njegovo vlogo za ljudi, ki ste v njem preživeli del življenja v času šolanja ali del svojega delovnega obdobja in se teh časov spominjate s takimi ali drugačnimi občutki.

Želim si:

da se za nekaj trenutkov ustavite, odložite vsakdanje delo in skrbi, sedete, morda zaprete oči, globoko izdihnete in vdihnete, umirite misli, se zberete, preklopite časovno kretnico in se preselite v tisti čas, ki ste ga preživeli v domu, bodisi kot dijakinja-dijak, bodisi kot delavec-delavka, bodisi kot starši, ki ste svojega otroka zaupali v oskrbo in vzgojo strokovnim delavcem doma. Morda ste izkusili kar dvoje ali celo vse troje od naštetega: bili ste dijak-inja, študent-ka, pa ste se zaposlili v domu, bili ste dijak-inja, pa imate danes svoje otroke v domu, morda se vaša aktivna vloga soustvarjalca domske zgodovine nadaljuje v obliki članstva v svetu staršev, svetu doma.

In potem, ko ste preskočili v času, odprite oči, vzemite v roke pisalo ali pod prste tipkovnico, in zapišite.....

(Nekaj opornih točk)

- Spominjam se anekdote, smešnice, lahko tudi žalostnega dogodka, razočaranja, sladke ali grenke izkušnje...skratka vsa paleta čustev je dovoljena in zaželeno ...*
- Spominjam se ljudi, dogodkov...*
- Ko sem zaključil-a šolanje, sem odšel/la iz dijaškega doma in ...*
- Kaj in kako je izkušnja dijaškega doma prispevala, pomenila, dodala na moji poti k uspehu v poklicu, osebnem življenju (Katera je dodana vrednost dijaškega doma).*
- Koga ali česa ne bom nikoli pozabil-a, česa se še posebno spominjam, kaj me je zaznamovalo, obogatilo...*
- Kaj bi spremenil, če bi imel sedanje izkušnje v tistih letih...*
- Primerjava mojega takratnega položaja s sedanjim (če sem se znašel v več vlogah, na primer dijak-študent-zaposlen v domu).*
- »Bil sem mlad, fant vesel....« (ali pa dekle).*

Skratka:

vljudno vas vabim k sodelovanju. Prosim, da nam svoj prispevek pošljete do 31. maja 2016, da bomo imeli dovolj časa za urejanje in oblikovanje gradiva pred tiskom. Prispevki so lahko krajši ali daljši, vendar ne več kot dve A4 tipkani strani. Besedilo lahko pošljete na elektronski naslov glavne urednice: olga.jazbinsek@guest.arnes.si ali po pošti na Dijaški in študentski dom Koper, Cankarjeva 5, 6000 Koper. Prosim če se podpišete s polnim imenom in priimkom in se kratko predstavite bralcem (kdo ste in s čim se ukvarjate sedaj).

Za dodatne informacije in pojasnila me lahko pokličete na GSM 031 623 223.

Veselim se našega sodelovanja in vas tudi povabim da nas obiščete, če ne prej pa se morda srečamo na prireditvi v oktobru, na katero boste seveda prisrčno povabljeni.

Z lepimi pozdravi,

*Olga Jazbinšek, urednica zbornika,
februar 2016*

Ob zaključku šolanja in bivanja v domu, najbolj aktivnim dijakom izročimo pohvale in nagrade.

IZ PRETEKLOSTI V SEDANJOST

Sedim za pisalno mizo. Pred mano nepopisan bel list papirja. Vzgojiteljska soba 402 s pogledom na atrij in morje, soba 405... Spomini...

Spomini me ponesejo daleč tja nazaj, ko sem kot najstnica v spremstvu staršev prišla s potovalko v dijaški dom v Kopru. Okrog mene sami neznani obrazi, nekateri nasmejani, drugi prestrašeni. Vzgojitelji nas pozdravijo in povabijo na roditeljski sestanek v jedilnico. Po sestanku je sledila razporeditev v vzgojne skupine in zagotovitev čim boljših sob in nato še srečanje in spoznavanje s cimro, ki bo s tabo preživela večino časa.

Soba 405... Tukaj bo moj začasen dom, tukaj bom pisala domače naloge, se učila, veselila lepih stvari in se jezila, če bo šlo kaj narobe. Ta soba ima pogled na Cankarjevo ulico, kjer lahko opazuješ ljudi, ki hitijo eden mimo drugega po svojih opravkih. S cimro si seževa v dlani in tako se je začelo prijateljstvo, ki traja še danes.

V letih bivanja v domu sem srečala veliko ljudi, s katerimi smo delili zanimive trenutke življenja v času srednješolskih dni. Seveda pa nas je življenje odneslo vsakega na svojo pot. Ostala so samo imena in spomini: Urška, Mateja, Ana, Barbara, Gregor, Aleš, Dejan, Tanja, Brigita, Nika, Tadej, David, Denis, Andrej, ... In zgodi se, da jih kdaj pa kdaj srečam na ulici in z njimi spregovorim dve, tri besede in dan je lepši, saj obudiš spomine na vse tiste male neumnosti, ki smo jih kot petnajstletniki počeli takrat.

Tri takratne dijakinje smo v tistem času navezale res pravi prijateljski odnos, ki traja še danes in ohranjamo prijateljsko vez. Skupaj smo v lepih in tistih manj lepih trenutkih, podpiramo ena drugo in čas preživimo tudi ob kavi in klepetu. Mateja in Andreja, vedno nas bo povezoval spomin na dijaški dom in sobo 814 z razgledom na ... To vemo samo me tri. Druži pa nas tudi spomin na Tomota, Olgo, Damijano, Vladimirja, Zorko in Tanjo, ki so nam takrat z modrimi nasveti solili možgane.

Po štirih letih bivanja v domu pa je sledil odhod na Pedagoško fakulteto Koper, da bi postala učiteljica. Vse obdobje študija sem ostala zelo povezana z domom, saj sem jim večkrat priskočila na pomoč, če so potrebovali koga za nadomeščanje.

Zaključek faksa ... Diploma in uspešen zagovor diplome ... Zazvoni telefon ... Na obraz se mi nariše nasmeh in sreča v očeh.

31. avgust popoldne... Stopimo iz zbornice in povabimo starše in dijake na roditeljski sestanek v jedilnico. Zagledam se v znane in manj znane obraze. Nasmehnem se jim in želim jim povedati, da bo vse še dobro, da otroke puščajo v varnih rokah. Dijaki v spremstvu staršev po končanem sestanku hitijo z mano v četrto nadstropje, da si zagotovijo čim boljše sobe in spoznajo svojo cimro ali cimra.

Nedelja pozno zvečer... Stojim pred sobo 405 in potrkam na vrata. V sobi nasmejani obrazi mojih dijakinj, ki mi sporočajo, da so vesele in da jim je lepo pri nas. Spomin mi zaplava v preteklost, ko sem bila sama dijakinja in sem eno šolsko leto stanovala v tej sobi. Na oblogi jim pokažem moj podpis. Ja, tudi vzgojiteljji smo včasih kaj naredili, kar ni bilo prav.

Sedaj sedim v zbornici z mojo bivšo matično vzgojiteljico Olgo, ki je postala moja sodelavka. Ob meni sedita še Damijana in Vladimir, ki sta tudi bila moja vzgojiteljja. Na začetku so me obdajali mešani občutki, saj nisem vedela, kako naj se do njih obnašam. Naj jih vikam ali tikam, naj jim povem to ali ne? Začetna zadrega je hitro minila, saj so me lepo sprejeli v kolektiv kot sebi enako in vedno si pomagamo, če kdo potrebuje nasvet ali pomoč. Tudi ostali sodelavci so me lepo sprejeli. Vzgojiteljske vrste pa smo to leto okrepili z novo močjo, in sicer je k nam v službo prišel Matjaž, ki nam vsak še tako slab dan prebarva v svetlejšo barvo s svojimi prigodami. Vsi skupaj tvorimo dober delovni team, saj vsak od nas prinaša v naše delovno okolje svoje izkušnje, energijo, znanje, veselje, ki je potrebno pri našem delu.

Delo vzgojitelja je odgovorno in lepo delo. Vsak dan gledaš sadove svojega dela. Z dijaki se veseliš, smejiš, jim pomagaš, ko te potrebujejo, jih usmerjaš na pravo pot, ko tavajo po napačni in jih dvigneš, ko padejo.

Tako je bivša dijakinja postala vzgojiteljica, ki svoje izkušnje bivanja v dijaškem domu prenaša na dijake. Dijškemu domu ob obletnici želim vse najlepše in da bi še mnogo let vsi zaposleni uspešno krmarili preko vseh čeri, ki se nam bodo pojavile, in da bomo dom ohranili v čim boljšem stanju za dijake in študente.

Tanja Frank, vzgojiteljica,
maj 2016

NA MLADIH SVET STOJI ...

In res je že nekaj malega preteklo, odkar nisem več študent. Tistega junija sem dijaški oz. študentski dom zapustil misleč, da je to, to, da je vsega lepega pač enkrat konec. Zabav, neprespanih noči, druženj in številnih priprav za vrsto izpitov, neuslišanih ljubezni in tistih, ki jih človek opazi, ko se z leti navadi po svetu hoditi z bolj odprtimi očmi. Od tega nauka dalje so mi v spominu najbolj ostale zapisane prijateljske vezi, ki so se spletle po traktih v prvih dveh nadstropjih. Več ali manj jih ohranjam še danes, nekateri smo že skoraj očetje, drugi so se odločili previdneje stopiti naprej v zakonske zveze s svojimi dragimi, spet tretji preizkušajo svojo srečo najti v svetu. Danes sem se iz prvih dveh nadstropij preselil v tretji in četrti štuk dijaškega doma, kjer sem vlogo študenta geografije zamenjal za delo vzgojitelja. Moje oči so uprte v dijake in dijakinje, ki v popoldanskih urah brezskrbno in veselo skakljajo gor in dol po stopnicah, se pomenkujejo in vsakodneвне dogodke jemljejo tako lahkotno, kot jih zmore jemati le človek njihovih let. In to jim tudi najbolj zavidam, hkrati pa sem ponosen, da se jim lahko približam, jim prisluhnem ter s kakšnim nasvetom privoščim vse najboljše.

Njihove poti se bodo odvijale v naslednjem desetletju. Nekaterim bo življenje bolj naklonjeno, drugim malce manj, nekateri si bodo stvari bolj k srcu jemali, drugi manj. Nekateri bodo zabijali gole in jih bomo morda videli le še preko TV ekrana, drugi bodo uspešni kuharji, filharmoniki, odgovorni inženirji z obetavno kariero, spet drugi se bodo umaknili v umirjena družinska življenja in jim bremena vseh lovorik ne bo treba nositi na očeh javnosti. Njihove lovorike bodo njihovi otroci, ki jim bodo verjetno želeli enako kot jaz želim našim dijakom in svojemu otroku, ki ga veselo pričakujem konec avgusta. To, da bi bili na koncu dobri ljudje, ki bi skrbeli za svoje zdravje in zdravje drugih, ki bi se znali v življenju nasmejati in prisluhniti ljudem, s katerimi bodo tkali niti vnaprej. In v tem vidim tudi svoje poslanstvo. Poslanstvo vzgojitelja Dijaškega in študentskega doma Koper.

Pripis:

Sem Matjaž Perenič, po rodu iz Prema v Brkinih, trenutno pa živim v Ilirski Bistrici - meni najbolj ljubo mesto. Vsak dan se vozim na delo v bolj topli Koper, kjer sem tudi končal magistrski študij geografije in pedagoško izobraževanje, ki mi danes omogoča delo z mladimi. Ko nisem v službi vzgojitelja, svoj prosti čas namenim družini, glasbi, športnim aktivnostim in prijateljem, za katere si je vedno treba "čas vzeti". Za naprej si najbolj želim zdravja zase in za svojo družino, saj je to temelj vsega, kar gradimo naprej.

Komaj se spoznamo, že pride slovo

Ob koncu leta se poslavljamo in podelimo tudi pohvale in nagrade aktivnim in vzornim dijakom.

Matjaž Perenič, vzgojitelj,
maj 2016

»MOJ« OBLIKOVALNI KROŽEK

Čas v Dijaškem domu hitro mineva. Dolgo je že od tega – sedemindvajset let – odkar sem prišla kot mlada vzgojiteljica v dom. Delo vzgojitelja mi je bilo le malo znano, navduševalo me je delo z mladimi.

V vlogi vzgojiteljice sem se kar hitro in dobro znašla. Poleg vsakodnevnega vzgojnega dela sem postala tudi mentor oblikovalnega krožka. Interes in ideje za delo v krožku so pri dijakih postale velike in naraščale iz leta v leto. Pri delu je dijaške vedno spremljala dobra volja in ustvarjalna žilica. Tako je vsako šolsko leto v sproščenem vzdušju nastalo velikoličnih izdelkov iz umetnih in naravnih materialov.

Delo v krožku dijakom pomeni sprostitev od vsakodnevnih šolskih obveznosti.

Kot mentorica sem ponosna na večletne uspehe dijakov na domijadah, kjer so velikokrat na foto in likovnih natečajih dosegali lepe uspehe.

Pred desetimi leti je skupina štirih dijakinj z izdelavo ličnega plakata o otrokovih pravicah osvojila prvo mesto v Sloveniji in se s tem uvrstila na zaključno prireditev natečaja "Pravice otrok v Evropski uniji" v Bruslju. To je bila nepozabna izkušnja, ki je trajala dva dni. Družbo pa so nam delali nagrajenci iz ostalih držav članic Unije. Na ta uspeh sem kot mentorica še danes zelo ponosna.

Skozi šolsko leto člani krožka poskrbijo za priložnostne razstave v domskih prostorih. Veliko truda vložijo v izdelavo novoletne dekoracije, s katero v domsko vežo pričarajo novoletno pravljico. Zelo so kreativni pri ustvarjanju pustnih mask, izdelavi valentinovih srčkov želja, poletnih dekoracij v domski veži, izdelavi nakita, risanju na oz. poslikavi svile ter stekla.

Pridne dijaške roke pod mojim mentorstvom iz leta v leto ustvarjajo zanimive izdelke. Za prihodnost oblikovalnega krožka se ni za bati, saj s prihodom novih generacij prihajajo tudi nove ideje in zamisli, katere pri svojem delu sproti uporabljamo.

Damijana Kofol Stubelj, vzgojiteljica,
september 2016

*Življenje kot film,
film kot življenje.*

SPOMIN

Kronist bi za leto 1980 napisal v svoje knjige: V koprskem dijaškem domu je 515 dijakin in dijakov.

In bila je tudi skupina dijakov, ki se je srečevala ob ponedeljkih zvečer. Z vzgojiteljem Marjanom Tomšičem smo se zbrali v avli doma in odšli v kino. Ponedeljkovim predstavam so rekli: filmsko gledališče. Izbor filmov malo drugače. In Marjan nas je učil gledati filme malo drugače. Iskali smo sporočilo filma, iskali smo tisto drugo zgodbo, skrito v tej zgodbi, v teh zgodbah. Včasih smo se tudi malo izgubili in se iskali, a vselej našli.

Ponedeljkom so sledili torki. Prav posebni torki. Zbrali smo se v učilnici, v drugem nadstropju, in se z Marjanom pogovarjali o filmu, ki smo ga gledali en dan prej.

In nekega dne se je rodila ideja, izziv: *Napišite scenarij za vaš domski film.*

Marjan nam je na naslednje srečanje prinesel nekaj svojih scenarijev, ki jih je napisal za svoje 8- milimeterske kratke igrane filme in risanke, ter nam dal navodila, kako naj zdaj napišemo svoj scenarij.

In napisal sem scenarij za film, tak za deset minut. Užival sem, ko sem sestavljal posamezne kadre, si predstavljal v mislih, kje bo stala kamera, kakšna bo svetloba, glasba ... in počasi se je oblikovala filmska ekipa: Edita Mezgec, Nevija Božič, Bojan Žefran, Silvester Pipan, tudi jaz, seveda. In nekega mrzlega sobotnega jutra v mesecu februarju je vasica Truške postala naš Hollywood.

Kar zgodila se je ta sobota. Zamišljeni in precej zaskrbljeni smo odšli najprej na Marjanov dom, kjer nas je pogostil z zajtrkom. Koščki kruha, malo popečeni na plošči starega štedilnika, oljčno olje, kozarec refoška, pa veliko veselja, smeha in poguma.

Še enkrat smo se pogovorili, kako bomo posneli ta naš prvi film. Silvester je postal fotograf, Bojan je bil kamerman, snemal je z 8- milimetrsko kamero, na kolut. Nevija je skrbela za garderobo in filmske rekvizite. Edita pa je postala glavna igralka, jaz njen soigralec.

V posameznih prizorih pa smo bili kar vsi igralci, takrat je bil kamerman vzgojitelj Marjan. Najprej smo posneli tiste lažje, bolj sproščene prizore zgodbe.

Vmes se nam je ob premorih pridružil še deček iz vasi in nam prebiral svoje pesmi. Še danes se ene spominjam: Nosi, nosi, nosi, nosi ... težek, težek, težek, težek ... tovor osel nosi, nosi, nosi, nosi ...

Ob premorih smo se veliko pogovarjali, Marjan nam je dajal navodila, koko naj odigramo posamezne prizore, mi smo povedali, kako se počutimo, česa se plašimo. Spraševali smo, kako naj se vživimo v dogajanje, kako se naj gibljemo pred kamero, in tako dalje.

In potem je sledil še najtežji prizor, v katerem je glavno vlogo igrala Edita.

Dan je postal bolj topel, posijalo je sonce. Pa vendar, še danes vidim Edito, kako v beli, presojni in dolgi obleki, bosa in premražena teče po makadamski cesti, ki se kot bela kača vije proti Truškam. Na poti makadam, ostri robovi zdrobljenega kamenja. *Batuda*.

Drgeta od mraza, a vseeno teče z močno voljo in v želji, da bi ta prizor zares uspel, saj je od vseh najbolj pomemben, je simboličen, v filmskem jeziku zelo pomenljiv. Edita premaga tremo, strah, dvome ... Tišina v pokrajini, žarko zgodnje dopoldansko sonce tam okoli cerkve in med visokimi cipresami. Čudovit prizor. Mlado dekle v dolgi beli obleki teče mimo otoka smrti, mimo pokopališča, mimo drevoreda nemih, črnih stražarjev.

Utrujeni, a srečni, da nam je uspelo nekaj velikega, smo se z Marjanovim Amijem odpeljali nazaj v dom.

Potem smo Bojan, Silvester in jaz nekaj popoldnevov odkrivali skrivnosti montaže filma.

Marjan nam je razložil osnove te umetnosti, pokazal, kako se to dela, nato pa nas je prepustil naši domišljiji. Zaupal je naši mladosti in iznajdljivosti, tudi inovativnosti.

Takrat sem odkril čudovito glasbo Bolero, ki je postala glasbena podlaga za naš deset minutni film. Za uvodne kadre pa smo uporabili znano Mrs. Robinson.

Zgodba v filmu pripoveduje o tragičnem koncu neke ljubezni; prekine jo prometna nesreča. Smrt.

S filmom smo potem sodelovali na srednješolski prireditvi Naša beseda. Za tiste čase smo bili nekaj posebnega, izvirnega in umetniško močnega.

Veseli smo bili, da je Marjan povabil na premierni ogled filma mojstra kamere Radovana Čoka in režiserja Konija Steinbacherja, ki sta film pohvalila, a nas tudi opozorila na napake, ki smo jih naredili.

In film *Spomin* je tako kot vsak film imel še tisto svojo zgodbo...

Ja, vsi smo še vedno glavni junaki tudi v tej drugi zgodbi. Dogovorili smo se, da si film ogledamo spet le takrat, ko se bo kateremu od nas zgodilo kaj življenjsko pomembnega, usodnega.

Verjetno se je v tisti drugi zgodbi moralo zgoditi, da je film skrivnostno izginil. Izpuhtel je kot kafa. Tako bi rekel Marjan. Preiskali smo vse kotičke v dijaškem domu, spraševali vzgojitelje, ravnatelja, hišnika, uradnice, tudi dijake. Dolgo smo iskali ta film, brez uspeha. Morda je film izpuhtel zato, ker je nekdo ugotovil, da je s svojo filmsko simboliko napovedoval Titovo smrt. Naš dom pa je imel uradni naziv: Dijaški dom Maršala Tita ...

Mi pa smo vseeno ostali v tej naši filmski zgodbi. Postali smo drobni kamenčki v čudovitem mozaiku domskega življenja in zgodb, ki prihajajo in odhajajo kot življenje v filmu. Kot film v življenju.

Stojan Ržek, nekdanji dijak, zdaj zaposlen v DŠDK,
maj 2016

Bo sledil zapis v nočno knjigo???

Študentje na startu poti »Grem domov v Novo mesto«, 2016

Dijaški in študentski dom Koper, 2007

SLIKA POVE VEČ KOT TISOČ BESED ...

... vendar brez besed včasih ne bi vedeli, kaj nam
slika govori ...

V domu se učimo, v družbi je lažje in lepše, si pomagamo, da učne ure niso »mučne«. Sliki sta iz leta 2008/09 (zgoraj in spodaj). Dom omogoča dijakom dodatno učno pomoč. Dvema tujima učencema, ki sta bila v letu 2015/16 med nami, sta študentki - prostovoljki pomagali pri osvajanju slovenščine (sredina).

Zgoraj leto 2011/12, sredina in spodaj 2013/14: spoznavni dan je vedno vznemirljiv dogodek za vse - za dijake in vzgojitelje. Na spodnji sliki sta vzgojiteljici Tanja Frank in Nina Jurinčič.

Novinci se predstavijo, 2014/15. Tokrat imamo veliko glasbeno nadarjenih. Sledi »slovesna zaobljuba«.

Spoznavne preizkušnje in predstavitev novincev, 2008/09.

Prišel, se šolal, odšel

Prvi dnevi so za novince včasih težki. Da jim olajšamo stiske, smo šli pogledat, kako se pride peš do Srednje tehniške šole, 2011/12.

Tudi slovo ni kar tako. Zaključni letniki, 2008/09

Še nekaj poslovilnih slik: 20012/13 in 2013/14.

Zdravstvena vzgoja - predavanja za življenje. Na delavnicah s študentkami biopsihologije se spoznavamo v projektu »Kdo smo« , 2015/16.

Spet poučno: Emilija Pavlič nazorno o zdravi prehrani, 2005/06, študentke biopsihologije pa o duševnih stiskah in medsebojnih odnosih, 2015/16.

Pogovoru Matjaža Pereniča z Mitjo Duhom, v marcu 2016, so dijaki prisluhnili z velikim zanimanjem. Dotaknila se jih je njegova izpoved.

Veselimo se, mladi smo! Glasbeniki, pevci, igralci, športniki... vse sorte...2015/16.

*Zmagoviti
plakat,
ponosni
vsi!*

Oblikovalni krožek z mentorico Damijano se vsako leto potruji, da nam pričara praznično razpoloženje ob novem letu, 2013/14, 2014/15

*Veselimo se pusta, dneva kulture, vseh skupnih prireditev. Zahvaljujoč posameznim talentom in pogumnim nastopajočim, je vedno zabavno in prijetno.
Enkrat pride Božiček, drugič dedek Mraz ...*

Trojke so se preizkušale v zabavnem kvizu iz logike, 2015/16. Tudi vzgojitelji so se pomerili z dijaki. Kdo, mislite, je zmagal?

Domijada je vsakoletni cilj in vrhunec športnih in kulturnih udeleževanj dijakov dijaških domov Slovenije. Tudi naši si nadvse želijo tja. Najprej pa je treba zmagati na regijskih in medregijskih turnirjih, slike so iz 2015/16.

Ponosni smo na naše športnike. Uspešno nas zastopajo na domijadi in drugih tekmovanjih, zgoraj nogometna ekipa 2015/16, spodaj naši košarkarji in kulturnice na Domijadi, Rogla 2013/14.

Z domijade na Rogli, zgoraj 2014/15, spodaj pa 2009/10.

Joga za dijake in študente, ki jo je vzgojiteljica Olga uvedla v dom ob koncu leta 2014/15, je že naslednje leto 2015/16, naletela na dober odziv med mladimi, predvsem pri študentih.

Vsako tretje leto pripravimo v sodelovanju s Srednjo ekonomsko poslovno šolo Koper, Gimnazijo Gian Carlo Rinaldi in Združenjem Protifašistov, borcev za vrednote NOB in veteranov Koper, javno komemoracijo pred spominskimi ploščami na Kidričevi ulici v Kopru. Sliki sta iz leta 2011/12.

Forumsko gledališče in Labirint nasilja v sodelovanju s CSD Piran, Kriznim centrom, leta 2013/14. Prizore, ki so nastali na delavnicah Preprečevanje nasilja nad ženskami, so dijaki odigrali tudi javno, v koprski Taverni.

Tudi domska skupnost pod mentorstvom vzg. Olge je aktivna in se vključuje v vodenje doma in sodeluje z drugimi. Delegacija DŠDK na seji Dijaškega parlamenta v Ljubljani in okrogla miza Razmere v dijaških domovih v organizaciji Dijaške organizacije Slovenije, Ljubljana, 2016.

Dijaki se vsako leto veselijo končnega izleta. Obisk solin 2012 in izlet z barko, 2015

Tudi zaposleni so se ob zaključku šolskega leta pred začetkom naporne turistične sezone popeljali do Pirana in nazaj (2015/16). Še en spominček spodaj: kolektiv doma na izletu v Sečoveljskih solinah in solinarskem muzeju 2006.

Zaposleni doma ob 70-letnici, junija 2016, od leve proti desni: Galiba Bašić, Dobrinka Letić, Refika Šabić, Olga Jazbinšek, Mara Letić, Aida Goretić, Marta Haček, Stojan Ržek, Fikreta Bašanović, Borka Stanić, Vladimir Mikac, Alja Mihalič, Martin Ponikvar, Mateja Mihalič, Slađana Sivac, Damijana Kofol Stubelj, Tanja Frank, Mevlida Hođić, Branko Gavrić, Emil Bolčič. Manjkajo: Lilijana Bolčič, Matjaž Perenič, Marko Stokuća.

Zaposleni doma ob 60 letnici, leto 2005/06, z leve proti desni: Damijana Kofol Stubelj, Majda Kosmina, Mateja Paravan, Galiba Bašič, Mara Letič, Fatima Dolić, Tjaša Urbančič, Mirjana Djurić, Fikreta Bašanović, Borka Stanić, Danica Smrekar Asteriti, Fahira Basić, Refika Šabić, Mevlida Hodić, Vida Artnik, Marko Stokuća, Zorka Dobrojević Puzić, Branko Gavrić, Majda Kožar, Olga Jazbinšek, Vladka Olenik, Emina Becirović.

Pedagoški zbor, junij 2016, (od leve): referent za študente Vladimir Mikac, ravnatelj Martin Ponikvar, vzgojiteljice Olga Jazbinšek, Tanja Frank, Damijana Kofol Stubelj. Odsoten vzgojitelj Matjaž Perenič.

Tehnično vzdrževalna služba, recepcija, junij 2016: Emil Bolčič, Galiba Bašič, Fikreta Bašanović, Vladimir Mikac, Mateja Mihalič, Martin Ponikvar, Aida Goretič, Branko Gavrič, Dobrinka Letić, Stojan Ržek, Refika Šabić.

Zaposleni v kuhinji, september 2016: Mevlida Hodić, Borka Stanić, Marko Stokuća, Mara Letić, Slađana Sivac, Marta Haček.

Za čistočo doma skrbijo: Refika Šabić, Aida Goretić, Fikreta Bašanović, Dobrinka Letić, Galiba Bašić.

Utrinki iz vsakdana. Nujno si je potrebno izmenjati informacije med izmenama ob prihodu/ odhodu (2016).

Tajnica Alja Mihalič z ravnateljem Martinom Ponikvarjem, v recepciji Stojan Ržek in Branko Gavrič (oba nočna varnostnika), in vzgojiteljici Tanja Frank ter Damijana Kofol Stubelj.

Številko 60 v središču sončka je letos zamenjala številka 70!

Na prireditvi ob 60-letnici, januarja 2006: Darko Butinar in njegova naslednica Olga Jazbinšek sta uvodoma predstavila desetletno obdobje doma med 1996 in 2006, v katerem sta zaporedoma vodila dom (z desne proti levi).

Spodaj: srečanje zaposlenih in upokojencev ob obletnici doma v Strunjanu, 27. januarja 2006. Sedijo: Branko Gavrić, Mevlida Hođić, Franc Pavšič, Danica Smrekar, Emilija Glavina, Tomo Franetovič. Stojijo (z leve): Vladimir Mikac, Majda Kožar, Mirjana Đurić, Marta Haček, Majda Kosmina, Vladka Olenik, Fahira Bašić, Vida Artnik, Emina Becirović, Fikreta Bašanović, Olga Jazbinšek, Tjaša Urbančič, Marko Stokuća, Boris Bolčič, Damijana Kofol Stubelj, Darko Butinar, Refika Šabić, Zorka Dobrojević Puzić, Fatima Dolić

Prireditve ob 60. obletnici v koprskem gledališču, 20.1.2006, so se udeležili poleg gostiteljev-vseh zaposlenih, dijakov, študentov, tudi nekdanji zaposleni, številni drugi povabljeni.

V prvi vrsti z leve (s takrat aktualnimi položaji): avtor arhitekturnega načrta doma Zdravko Leskovic, direktor ZRSŠŠ OE Koper Mirko Zorman, takratni predsednik Skupnosti dijaških domov Slovenije Zdenko Rožman, ravnatelj 1989-2003 Darko Butinar, višja svetovalka za domove ZRSŠŠ Danica Starkl, podžupan MO Koper Jani Bačić, ravnateljica 2003-2008 Olga Jazbinšek, državni sekretar za srednje šolstvo MŠŠ RS Janez Mežan, ravnatelj 1962-1968 Franc Pavšič

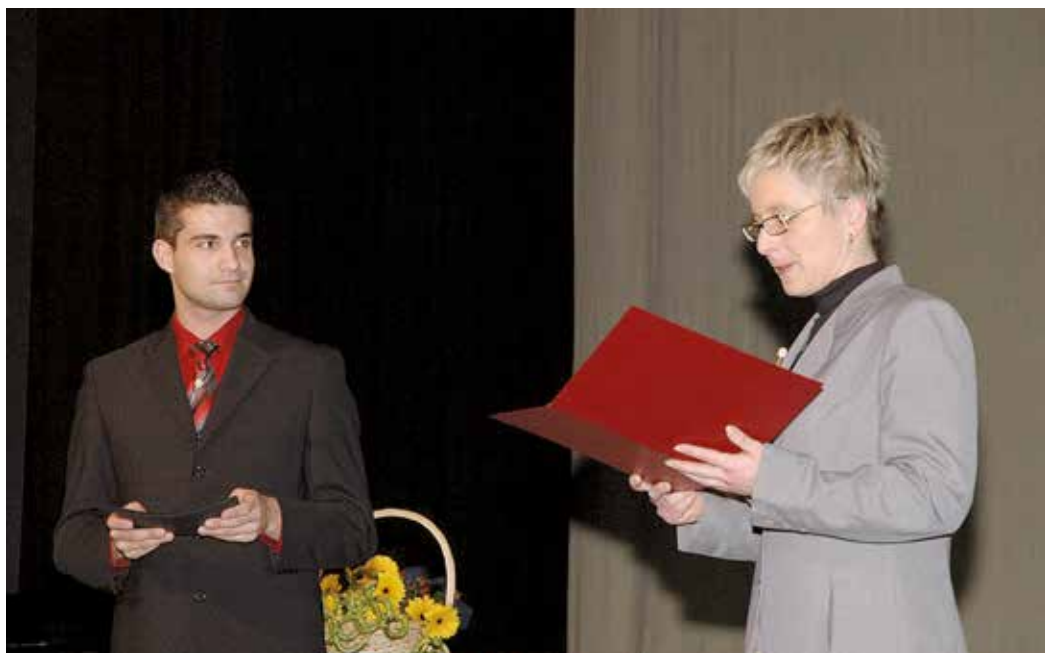
Druga vrsta z leve: ravnatelj DD Gorica Edmund Košuta, ravnateljica Glasbene šole Koper Marija Gombač, ravnateljica OŠ AU Koper Gabrijela Dolinšek, glavni tajnik UP Anton Baloh, ravnatelj STŠ Koper Vilko Grlj, ravnatelj 1981-1985 Raul Šiškovič, ravnateljica 1985-1989 Emilija Glavina, nekdanji ravnatelj Dijaškega doma Srečko Kosovel in župan občine Dolina pri Trstu Emil Švab, nekdanji svetovalec za dijaške domove pri ZRSŠŠ Momčilo Janković, ravnateljica Dijaškega doma Srečko Kosovel Sonja Babič, ravnatelj 1972-1980 Anton Skok.

Četrta vrsta tretji z leve ravnatelj 1980/81 Jože Cilenšek.

V tretji vrsti in vseh naslednjih: mnogi zaposleni in upokojeni delavci doma ter drugi gostje (poimensko označeni na drugih fotografijah). Vse takrat prisotne prosimo za razumevanje, ker nismo navedli vseh imen.

Nastopajoči na prireditvi ob 60- letnici doma, gledališče Koper: zgoraj: Mateja Zidarič, Urška Barba, Ana Kresevič, Tadej Čuš, Erik Petrač, Mateja Boštjančič. Na sliki ni Tee Čuš. Spodaj: solopevka Anemarija Štefančič ob spremljavi profesorice GŠ Koper.

Zgoraj: Kvartet Glasbene šole Koper; dijaki: Matjaž Meden, dijak GŠ, Gašper Štefančič, Maks Marion. Spodaj: povezovalec prireditve študent Alen Salihović, povezovalka, scenaristka, režiserka in nekdanja vzgojiteljica Nataša Matijević.

Jubilanti, delavci v domu nad 20 in 30 let, januar 2006. Spodaj: Majda Kosmina, Vera Labinjan, Danica Smrekar Asteriti, Tomo Franetovič, Majda Kožar Nemec, Olga Jazbinšek, Vladka Olenik, Zorka Dobrojevič Puzić, Fatima Dolić.

*Druženje v domski jedilnici ob praznovanju 60-letnice. Zgoraj: v središču slike nekdanji ravnatelj Raul Šiškovič, takratna ravnateljica Olga Jazbinšek, nekdanji ravnatelj Anton Skok
Spodaj: Olga Jazbinšek, sekretar za srednje šole pri MŠŠ Janez Mežan, svetovalka ZRSŠŠ za domove Danica Starkl, nekdanji ravnatelj DD Trst in župan občine Dolina pri Trstu Emil Švab-*

Dom je v dolgoletnem obdobju delovanja dobil nešteto priznanj.

OD TUKAJ IN ZDAJ DO VČERAJ ...

... in še dlje nazaj v premišljevanja in spomine

MOJ RAZMISLEK OB 70 LETNICI DOMA

Razmišljam o domu z več zornih kotov: kot dolgoletna delavka doma, vzgojiteljica, mama sina in hčere, ki sta bila študent in dijakinja nekega doma in nekdanja ravnateljica.

- Že 37 let delam, kot bi rekli ob mojih delovnih pričetkih še v času samoupravljanja v osemdesetih letih prejšnjega stoletja, združujem delo s kolektivom dijaškega in zdaj tudi študentskega doma Koper. Ja, ja ... trenutno sem najstarejša po stažu in med najstarejšimi zaposlenimi po starosti! V dolgem obdobju sem opravljala različne vloge: kot svetovalna delavka, vzgojiteljica, knjižničarka, ravnateljica, vzgojiteljica organizacijska vodja in včasih tudi kombinirano na dveh, treh različnih področjih dela hkrati.
- Z zornega kota staršev. Nikoli nisem bila dijakinja doma, sem pa imela dva otroka v dveh drugih dijaških domovih v Sloveniji, torej lahko pišem tudi v vlogi staršev, mame dijakov in študentov.
- V obdobju 2003 do 2008 sem bila ravnateljica doma.

Torej, delo vzgojitelja, strokovnega delavca kateregakoli profila v domu je lepo, zanimivo, dinamično, vendar zahtevno, odgovorno, polno izzivov in včasih tudi hoje po tankem ledu pri sprejemanju odločitev v zvezi z vzgojnim ukrepanjem, zlasti ko gre za delo z dijaki, ki imajo težje osebne stiske, psihične težave, ki se običajno zaznajo kot vedenjska problematika.

Pri vzgojnem delu v domu sem vztrajala toliko let zato, ker je vsako šolsko leto vse nekako novo, kot bi menjal delovno okolje, službo: dijaki so vedno novi, stari se čez poletje precej spremenijo, problematika je podobna, a nikakor enaka, prihajajo nove generacije, odhajajo stare, iz leta v leto pa se spreminjajo zahteve, pričakovanja, odnosi med dijaki in vzgojitelji postajajo drugačni. Če je včasih vzgojiteljeva avtoriteta izhajala iz položaja, starosti, moči, avtoritarnega vedenja in frontalnega nastopanja, podprtega s skupinskim kimanjem, in vojaškega načina dela s skupino, si mora danes vzgojitelj avtoriteto graditi na drugačnih temeljih: posameznik je pred skupino, avtoriteta vzgojitelja izhaja iz osebnostnih in strokovnih kvalit, predvsem znanja, na temelju doslednosti, skupnih vrednot mladih in starih, zaupanja, karizme, osebne energetske opreme, strokovnosti, in drugih osebnostnih kvalit, ki jih mora imeti dober vzgojitelj.

Naše življenje je nizanje prihodov in odhodov. Preživljati najstniška leta v domu je življenjska preizkušnja. Včasih ni lahko, saj to pomeni oditi iz domačega gnezda pri zgodnjih najstniških letih. Dijaki pridejo kot novinci prvič

v dom večinoma v spremstvu staršev, nekateri s strahom, drugi radovedni, tretji žalostni, četrti z veseljem v očeh ... odhajajo pa po dveh, treh, štirih ... nekateri celo petih ... sedmih letih, kajti, ko zaključijo eno, morda triletno izobraževanje, se prepišejo na programe »tri plus dva«, ali pa celo začnejo izobraževanje od začetka, v zahtevnejšem programu. Seveda pa se mnogi vrnejo kot študentje. Ni malo nekdanjih dijakov, ki nam čez kakih dvajset let pripeljejo svoje najstnike, ki so se vpisali v srednješolske programe v Kopr, v oskrbo in vzgojo. Tako imajo nekateri očetje/mame in hčere/sinovi celo istega vzgojitelja/vzgojiteljico. Mnogi fantje in dekleta so se spoznali in zaljubili v domu in so danes možje in žene, očetje in matere - starši - naših dijakov.

Za koliko gigabajtov zgodb bi lahko napisali, če bi opisali dogodke, anekdote vseh, ki so šli skozi naša vrata, skozi 300 dni v 70 letih delovanja doma!!! Koliko spominov! Nepredstavljivo!

V dom pridejo otročki, osebe v nežni dobi odraščanja, nezreli, navihani, nagajivi, iz doma odhajajo čisto drugi, odrasli, zreli, samostojni, odgovorni. Bivanje v domu je življenjska šola, ki jih je ukrojila, kovala, oblikovala.

Kot mati sem čutila veliko zaupanje do kolegov v domovih, kamor sta se vselila moja hči in sin. Mirno sem oddala otroka v dom, saj sem vedela, kam jih pošiljam. Iskreno povedano, bala sem se, ali bosta dovolj samostojna v tujem svetu. Nemalo sem bila presenečena, ko sem poslušala pohvale in dobra mnenja o svoji hčeri, ker se je v domu pokazala kot samostojna, odgovorna, aktivna dijakinja, saj jo je okolje samo k temu spodbujalo, dobila je kup prijateljev in v vzgojiteljici močno oporo in zaupljiv odnos. Sin pa je kot študent, čeprav dokaj zaprt vase, navezal stike s kolegi z drugih koncev Slovenije, kar se mu še danes obrestuje, ko sodelujejo kot soorganizatorji športnih turnirjev iz tradicionalne etnografsko zanimive igre pandolo po celi Sloveniji.

Za svoje obdobje ravnateljstva bi lahko napisala 5 krat 365 strani, veliko tega sem podrobno zapisala v domski kroniki za obdobje od leta 2003 do 2008. V tem času smo praznovali 60 letnico doma, 30 letnico izgradnje stavbe, dom je ob koncu leta 2008 spremenil status v Dijaški in študentski dom, za kar smo si prej dolgo prizadevali. Ne bom naštevala, kaj smo obnavljali, koliko omar, stolov, računalnikov, kuhinjske opreme, posode, posteljnine in drugih osnovnih sredstev in drobnega inventarja smo kupili, kaj vse smo prepleskali, koliko oken menjali, katere kopalnice obnovili, koliko papirnatih zadev v obliki pravilnikov, poslovnikov, domskega reda za dijake in domskega reda za študente, smo uspešno reševali, s katerimi težavami, zaradi zmanjšanega vpisa dijakov in skomin nekaterih po ukinitvi dijaškega doma, povezanih z ustanavljanjem Univerze na Primorskem in prepričanjem, da je treba dom v celoti nameniti študentom, dijake

pa preseliti v Izolo ali kam drugam, skratka, ukiniti koprski dijaški dom. Žal sem se srečala tudi z reševanjem ekonomskih kadrovskih presežkov, kar je za nekaj časa zagrenilo odnose v kolektivu. Naše prepričano vztrajanje pri ohranjanju doma za srednješolce kaže rezultate tudi danes. Dom ni zamrl, nasprotno, dijakov je iz leta v leto več.

V tistem obdobju smo zastavili posodabljanje računalniške opreme, sodelovali na javnih razpisih za sredstva, začeli smo z uvajanjem brezžičnega interneta, uredili varovanje s sistemom pristopne kontrole (magnetne kartice za odklepanje vrat, videonadzora, začeli s pripravo kosil in malic za osnovnošolce, srednješolce ... Kolektiv zaposlenih se je veliko izobraževal, vsako leto smo si privoščili večdnevno ekskurzijo ali po domače izlet v tujino, saj smo si finančna sredstva ustvarili s trdim in uspešnim delom v turistični sezoni. Bili smo tudi soorganizatorji domijade na Rogli leta 2007, dijaki z mentorji so dobivali priznanja na natečajih za mlade raziskovalce, na mednarodnem natečaju za plakat, na športnih tekmovanjih. Sprejemali smo študente na izmenjavo preko Erasmus, skratka, v »stene« in mlade ljudi smo vložili ogromno dela, denarja in truda, kar je v kratkem prispevku nemogoče opisati.

Dijaški in študentski dom Koper, ki je bil dolga leta, od svoje izgradnje 1977, največji, najlepši v Sloveniji, zgled drugim na mnogih področjih, je še danes ugleden ne le v domskih krogih, pač pa tudi širše. Ponosna in hvaležna sem, da toliko let delam tu, in upam, da bom še naslednjih ... do ... upokojitve.

Olga Jazbinšek, vzgojiteljica, nekdanja ravnateljica, mama,
september 2016

SPOMINI NA DELO V DIJAŠKEM DOMU KOPER

Na pobudo takratne ravnateljice Dijaškega doma prof. Milke Glavina sem se leta 1989 prijavil na delovno mesto ravnatelja in bil sprejet. Tako se je pričelo moje drugo obdobje v Domu, ki je trajalo 14 let.

Moja odločitev je bila, da moram skupaj s kolektivom, poleg opravljanja rednih delovnih in vzgojnih nalog, izboljševati vzgojne in delovne razmere v domu, dom dobro redno vzdrževati, a tudi vnašati izboljšave, novosti, posodobiti vzgojni in delovni proces. Naj naštejemo nekaj novosti, ki se mi zdijo pomembne in katerih se s prijetnimi občutki in zadovoljstvom spominjam.

MALO TOVORNO DVIGALO 1990/91

Ob prevzemu delovnih nalog ravnatelja sem si najprej ogledal stanje v domu. V razgovoru z zaposlenimi, kaj in kako bi izboljšali delovne razmere, se je izkristaliziral predlog, da potrebujejo dvigalo. Vsa leta delavke nosijo na rokah posteljnino in druge potrebščine za dijake in v poletnem času za goste iz pritličja do četrtega nadstropja. Rjuhe so zelo težke in nekatere snažilke so že obolevale zaradi pretežkih bremen. Spoznal sem, da je potrebno zgraditi dvigalo. In odločitev je bila na dlani: zgraditi moramo tovarno dvigalo.

Strokovna ocena je bila, da je možno narediti le malo tovarno dvigalo z zmožnostjo dvigovanja do 100 kg. Načrt je pripravil ing. arh. Leskovic. Naredili smo predračun, ki je bil za domske razmere kar visok. Kljub temu smo uspeli zbrati finančna sredstva. Gradnjo smo zaupali SGP Gorica, ki je opravilo delo v roku in racionalno.

Za dvigalo so bile najbolj hvaležne snažilke in perice, ki so ga začele takoj uporabljati in jim je delo zelo olajšalo. Še danes dvigalo pridno služi domu, Zavodu za šolstvo in Fakulteti za management, ki uporabljajo to stavbo.

DOMSKI MUZEJ 1997

Ko sem hodil po domskih prostorih, sem kritično opazoval, kako novo, sodobnejše izpodriva staro. V glavo mi je šinila misel, da bi morali vsaj nekaj starih predmetov shraniti zanamcem. Predmeti, ki nas spominjajo na življenje in delo v domu, se založijo, zgubijo in pogosto pristanejo na odpadu. Pisalni in šivalni stroji, druga delovna in vzgojna sredstva, učila, domska kronika, razni načrti o gradnji doma, slikovni material in druga dokumentacija je marsikdaj kar zginila. Zakaj ne bi uredili nek prostor, kjer bi vse to shranili, gradivo razstavili, kjer bi

bile stvari na varnem? Aha! To bi imenovali domski muzej. Od ideje do rešitve je včasih dolga, včasih pa krajša pot.

S skupnimi razmišljanji in predlogi smo sklenili, da bi v knjižnici en prostor preuredili v domski muzej. Prešli smo od besed k dejanju. Nalogo sem zaupal vzgojiteljici Damijani Kofol Stubelj, ki je imela čut za estetiko, učencu Martinu Šabcu, ki ga je sama izbrala, in meni. V muzej smo postavili vzgojne in delovne rekvizite, pomembnejše dokumente, načrte in slikovni material. Od zamisli do izvedbe je naloga trajala približno eno šol. leto. Imeli smo domsko proslavo s svečano otvoritvijo muzeja, ki je lepo uspela. Še danes je ohranjen muzej. Na ogled je učencem, novincem ob sprejemu v dom, in staršem, bivšim učencem, ki so živeli v domu, in ob obletnicah mature podoživljajo spomine na domsko življenje ter raznim organiziranim obiskovalcem. Vesel sem, da vodstvo doma skrbi za ohranjanje muzejčka in domske dediščine v njem.

DOMKO

Ob mojem prihodu v dom leta 1989 je bilo v domu vpisanih 330 učencev, zaposlenih je bilo 44 delavcev. Po osamosvojitvi se je močno zmanjšalo število učencev. Ob mojem odhodu leta 2003 je bilo vpisanih le 123 učencev in 120 študentov, zaposlenih pa je bilo še 28 delavcev. Zmanjševanje števila učencev nam je povzročalo velike skrbi, kam s presežki delavcev. Manj učencev je pomenilo manjši prihodek in s tem nezmožnost plačevanja delavcev. Morali smo odpuščati zaposlene. Neprijetna naloga, boleča za delavce in delodajalca. Sprejeli smo pravilnik o reševanju presežnih delavcev, ki je vseboval kriterije in točkovanje, komu najprej prekiniti delovno razmerje. Prav ta okoliščina je botrovala ustvarjalnemu razmišljanju, kako bi čim manj boleče odpuščali, kako bi omogočili pridobivanje dodatnega dohodka, s katerim bi obdržali delovna mesta. Kot sad teh aktivnosti in naporov je vzniknila zamisel, da bi povečali prodajo pripravljene hrane iz kuhinje. S tem bi povečali obseg dela v kuhinji in hrano prodajali.

Najti ustrezen prostor je bil kar trd oreh. Kje? Prostor naj bo blizu učencem in obiskovalcem. Po daljšem razmišljanju smo se odločili za prostor pri vhodu v dom. O postavitvi bifeja je napisan cel elaborat, ki je shranjen v domu. Ob otvoritvi smo bife poimenovali »Domko«.

Delo v Domku je hitro zaživelo. Pritegnil je dijake bližnje gimnazije in tudi mimoidoče. Prihodki od bifeja so zadostovali za zaposlitev dveh oseb. S tem smo naredili tudi družbeno koristno delo.

To so bili trije projekti, ki se jih živo spominjam. Poleg teh smo opravili še nekaj dobrih posegov: napeljali centralno napeljavo v tretjo stavbo, ki se sedaj

adaptira, obnovili pralnico, zgradili novo stavbo pred tretjo stavbo za prepotrebno delavnico, prebili zid za prehod iz centralnega objekta v prizidek v vseh treh nadstropjih, obnovili zaklonišče, obnovili vse tri hladilne komore v kuhinji.

Ko to pišem, se spominjam predvsem lepih dogodkov pri vzgojnem delu z mladimi srednješolci in študenti, pa tudi družabnih odnosov, ki smo jih ustvarjali v kolektivu.

Darko Butinar, nekdanji ravnatelj,
maj 2016

Na prireditvi ob 60-letnici, januarja 2006: Darko Butinar in njegova naslednica Olga Jazbinšek sta uvodoma predstavila desetletno obdobje doma med 1996 in 2006, v katerem sta zaporedoma vodila dom (z desne proti levi).

ČAS, TA NESPORNI IN VEČNI ZMAGOVALEC

Čas, ta nesporni in večni zmagovalec odnaša s seboj vse, lepo in manj lepo.

Bolj ko se odmikajo dogodki, ki so nas kdaj osrečevali, žalostili, navdihovali, nas puščali ravnodušne, ali podžigali na poseben način, bolj bledijo spomini. Včasih kar težko damo pravo podobo tedanjim trenutkom, ko so vrela čustva in je delavoljnost premagovala toliko vsakodnevnih težav.

Moji spomini povezani z delom v Dijaškem domu Koper so zelo različni. Le nekoliko manj kot četrto stoletje je za človeško življenje kar dolga doba in prav toliko časa sem bila ena od delavk te naše ustanove. Odločila sem se, da se v tem svojem prispevku dotaknem predvsem dveh stvari. Najprej bi pisala o trdni povezanosti delovnega kolektiva in o pripravljenosti prevzemati naloge, ki jih je prinašal čas. O ne, ni bilo kakšne posebne idiličnosti in je mnogokrat treskalo in grmelo, posebno na različnih sestankih, a vendar je vselej zmagala potreba po sodelovanju in izpolnjevanju naloženih obveznosti. Dejstvo je, da med nami ni bilo razlik, vsi smo bili pomembni in upoštevani. Morda nam je eno lepših pohval izrekel turistični vodič, ko smo bili 1979 na izletu v Budimpešti. Rekel je: »Naj se še tako trudim, ne morem ugotoviti, katero delo kdo opravlja v vašem domu.«

Skratka bili smo kot prava razširjena družina, v kateri tudi ni vse praviljično, a vendar so povezani z močnimi vezmi pripadnosti svoji skupnosti.

Znali smo delati, a se tudi poveseliti. Naši pikniki, prednovoletna srečanja in izleti so bili res nekaj posebnega in neponovljivega.

Da smo znali biti tudi humani in solidarni, priča še naslednje dejstvo. V petdesetih in šestdesetih letih prejšnjega stoletja je bila v Izoli organizirana transfuzijska postaja za odvzem krvi. Že takoj od začetka smo se odzvali na povabilo Rdečega križa Koper, ki je organiziral krvodajalske akcije.

V šestdesetih in začetku sedemdesetih let smo vsako leto prijeli posebno plaketo, ki jo je Rdeči križ podelil zaslužnim delovnim kolektivom. To priznanje smo prejeli zaradi visokega števila krvodajalcev v odnosu na število zaposlenih. Tudi na ta naš prispevek skupnosti smo lahko upravičeno ponosni.

Emilija Glavina,
delavka doma, vzgojiteljica, nekdanja ravnateljica,
junij 2016

V DOM SO ME POVABILI ...

V dom so me povabili predstavniki vzgojiteljskega zbora in uprave potem, ko je dotedanjega ravnatelja gospoda Avgusta Gojkoviča utrudila srčna bolezen in se je bil prisiljen predčasno upokojiti. Bil je velik zanesenjak in je za svoje delo v občini Piran prejel Žagarjevo nagrado (najvišje republiško priznanje za dosežke na področju vzgoje in izobraževanja). Po primopredaji poslov mi je podaril obesek za ključke z levjo glavo. Ob tem mi je dejal: »Boriti se boš moral kot lev. Zgraditi boš moral nov dom. Meni to žal ni uspelo.«

Med seznanjanjem s člani kolektiva me je predstavil tudi šefici kuhinje gospe Gizeli Bonin. Vprašala me je, ali bom tudi jaz gradil nov dom in si pri tem polomil zobe. Odgovoril sem ji: »Storil bom vse, da nov dom tudi zgradimo.«

Poleg rednega pedagoškega dela, ki ga zahteva vodenje dijaškega doma, sem že prve mesece iskal rešitve za začasno in trajno razrešitev vprašanja varnega bivanja dijakov v dijaškem domu. Nadaljevali smo nujna vzdrževalna dela in hkrati pripravljali standarde in normative za novogradnjo. V ospredje pisnih in ustnih utemeljitev smo izpostavili citat iz zakona o srednjem šolstvu Socialistične republike Slovenije: »Otroci delavcev in kmetov ne smejo biti potisnjeni v stare objekte in gradove, ampak jim moramo zgraditi ustrezne pogoje za šolanje, da ne bodo posebno družbeno zapostavljeni.«

Sreča v nesreči se je zgodila že pozno jeseni leta 1972, ko se je zrušilo celotno ostrešje dela 2. stavbe na Cankarjevi ulici. Le nekaj minut pred nesrečo so dijakinje opravile učno uro in stavbo zapustile. Zakaj sreča in v čem nesreča? Obvestilo o nesreči so sredstva javnega obveščanja uspela prenesti v sleherno slovensko vas kljub poskusom, da bi informacija ostala javnosti prikrita. Aktivirali smo republiške organe: Ministrstvo za šolstvo in šport, Izobraževalno skupnost Slovenije, Zavod republike Slovenije za šolstvo, družbenopolitične organizacije, časopis Delo, Primorske novice, Ljubljanski dnevnik, Radio Koper in TV Koper-Capodistria. Sočustvovali so z nami in takoj pričeli z aktivnostmi za začasno rešitev Dijaškega doma Koper.

Občina Koper je imenovala komisijo za oceno varnosti ostalih objektov dijaškega doma. Ugotovila je, da je del dijaškega doma popolnoma neuporaben, preostali del pa je potrebno podpreti z lesenimi tramovi. To smo tudi storili. Dijake smo morali preseliti na nove lokacije in sicer: Hotel Žusterna, Dom zveze slepih Izola, Hotel Ankarán, Mladinsko okrevališče RKS na Debelem Rtiču.

Bilo je popolnoma jasno, da je dom v Kopru potrebno zgraditi v najkrajšem času. Sporazumi za financiranje gradnje z občinami, iz katerih so bili dijaki, niso obrodili sadov. Skupnost dijaških domov Slovenije, ki jo je vodil gospod Franjo Klojčnik in kasneje gospod Jože Predlog, je pripravila več samoupravnih sporazumov o financiranju novogradnje. Pozitivno so našim pobudam sledili v družbenopolitični organizaciji Zveze komunistov, Zvezi mladine Slovenije in SZDL. Po nešteti usklajevanjih in neprespanih nočeh je zmagala varianta, da so dijaški domovi bivalne površine in da bi bilo mogoče koristiti republiška stanovanjska sredstva, ki bi se zbirala na posebnem računu. Pričeli smo s pripravami dokumentacije za novogradnjo. Nalogo je prevzel inženir Zdravko Leskovic iz Investbiroja Koper.

Temeljni kamen je gospa Gizela Bonin položila 4.7.1976. Predsednik gradbenega odbora je bil gospod Bogdan Birsa. Gradbena dela je izvajalo podjetje Stavbenik Koper. Delo so opravili v načrtovanem času, tako, da smo se lahko septembra 1977 vselili. Celotno življenje in delo v novih pogojih je bilo potrebno na novo organizirati. Dijaški dom Koper je bil prvi novozgrajeni dijaški dom v Sloveniji in je zato postal vzorčni primer za Slovenijo in celotno Jugoslavijo.

Kmalu po vselitvi smo ugotovili, da so ravne strehe velik izziv za rekreacijo dijakov. Posebej je vabila ravna streha nad prizidkom, kjer so radi igrali odbojko. Trepetal sem in se bal nesreče. Sanjalo se mi je, da je do nesreče tudi prišlo. Nemudoma sem ukrepal. Teraso smo pokrili z dvokapno streho in s tem pridobili novo, veliko dvorano.

Zbornico krasi velika umetnina, ki jo je ustvaril akademski slikar Zvest Apollonio. Bil je eden izmed prvih dijakov Dijaškega doma Koper, s to stvaritvijo je ponazoril svoje tedanje občutke.

V domu smo sistematično skrbeli za strokovno rast vseh delavcev. Vključevali smo se v vse oblike izobraževanja. Enkrat letno pa smo organizirali tudi potovanje v tujino. Obiskali smo Plitvice, Prago, Rim, Dunaj, Budimpešto, Leningrad, Moskvo in druga mesta.

Med počitnicami smo kapacitete doma ponudili skupinam in posameznikom iz cele tedanje države.

Kot vzorčni dom smo bili tudi organizatorji prve šole domskih pedagogov Jugoslavije 1978.

V našem domu smo pristopili k oblikovanju novega vzgojnega programa za dijaške domove v Sloveniji. Dinamika, ki smo jo ustvarili, je povzročila in pospešila izgradnjo dijaških domov v Sloveniji. Zgrajenih je bilo 38 novih dijaških domov.

Prišlo je leto 1980 in novi strokovni izzivi so me zvabili na drugo stran Cankarjeve ulice. Postal sem ravnatelj Gimnazije oz. predsednik poslovnega organa Gimnazije Koper. Še vedno sem pozorno spremljal problematiko dijaških domov Slovenije in se veselil novih dosežkov. Seveda mi pogled na Dijaški dom Koper pomeni največ.

Na podlagi izkušenj, ki sem jih dobil kot ravnatelj Dijaškega doma Koper, sem bil s strani ministrstva za vzgojo in izobraževanje imenovan za pedagoškega svetovalca za dijaške domove Slovenije pri Zavodu za šolstvo Republike Slovenije. To delo sem opravljal do upokojitve 1999.

Država me je za zasluge pri gradnji domov, za pripravo okvirnega vzgojnega načrta za domove ter za strokovna predavanja za pedagoške delavce nagradila z državnim priznanjem. V obrazložitvi nagrade so posebej podčrtali skrb za strokovno rast pedagoških delavcev v domovih v zamejstvu (Trst, Celovec, Gorica).

V občini Koper sem leta 2006 prejel občinsko Priznanje 15. maj za aktivno delovanje na področju šolstva in športa.

Še vedno menim, da moramo v naši družbi storiti več za slehernega dijaka in njegov osebnostni razvoj. To pa pomeni ustrezne šole, štipendije, materialne pogoje bivanja, ustrezen strokovni kader in družbene spodbude.

Anton Skok, nekdanji ravnatelj,
maj 2016

Zaposleni so se počutili praznično in se veselili skupaj z gosti ob 60. obletnici doma.

ČAR PRVE SLUŽBE

Tistega novembra sem z mešanimi pričakovanji vstopila v veliko stavbo na Cankarjevi ulici. V koprsko domovanje dijakov sem prišla kot nadomestna vzgojiteljica. Za krajši čas naj bi zamenjala odsotno delavko. Teklo je šolsko leto 1993/94. Bila sem absolventka socialne in domske pedagogike. Mikavno priložnost, vstopiti v svet zaposlitve, izkusiti in spoznati delo z mladimi, sem sprejela z odprtimi rokami.

Ekipa novih sodelavcev me je oborožila z dobronamernimi nasveti. Opozorili so me na nekatere dijake s katerimi bo verjetno najtežje... Prevezla sem skupino »prvošolcev«, dijakov 1. letnikov Turistično gostinske šole. Med njimi so bili tudi trije gimnazijci tretjega letnika, ki so kar »štrleli« iz skupine.

Prvi stiki, prve zadolžitve in vezi so se začele spletati... Učne ure, čas izhodov, bodo zamujali, upoštevali dogovore – začetni dvomi so se kmalu polegli.

Za 1. letnik obvezne učne ure so se izkazale za prav prijeten čas. Tudi naša uporniška rokerica se je sčasoma omehčala in skozi priprta vrata učilnice je vse pogostejše pokukala nasmejana kuštrava glava. Besede, ki so bile sprva precej robate, so se ublažile in naša upornica je postala prav prijetno dekle. Za črnim usnjem in visokimi bulerji se je skrivala nežna duša...

Popoldnevi v domu so bili zelo raznoliki; zaznamovali so jih živ-žav po hodnikih, dolgi pogovori z dijaki, soustvarjanje, prigovarjanje, pogosto tudi doolgi telefonski pogovori s starši, ko je bilo treba strniti vrste in utiriti mlado bitje na pravo pot.

Po prvotnem dogovoru naj bi v Dijaškem domu Koper delala dva meseca, pa sem ostala do konca šolskega leta in z mojo skupino zakorakala v 2. letnik. Ob polletju pa smo se razšli, saj me je čakala nova vloga, vloga mame.

Ko sem lansko poletje opravljala čistko med službenimi papirji in drobnarijami, ki se z leti naberejo, sem v škatli s spominki naletela tudi na pismi moje drage nekdanje učenke, naše rokerice. Njeno pismo se je začelo z besedami: »Thanks for your letter. Moram reči, da sem bila full happy. Sedaj, ko pišem to pismo, imam solze v očeh, tako mi je težko.«...

Kot njo, nosim v srcu tople spomine tudi na ostale moje dijake in dijakinje, četudi so leta »skrila« njihova imena nekje v mojem spominu.

A, ker je bila to moja prva služba in njihovo prvo leto v dijaškem domu, sem prepričana, da se po nekih višjih tokovih še pretaka pozitivna energija med nami,

kadar se spomnimo tistih dni. Ob visoki obletnici našega Dijaškega doma je prava priložnost, da ta energija znova zaokroži.

Vsem nekdanjim dijakom in sodelavcem želim veliko pozitivne energije, vsem zdajšnjim prebivalcem doma in zaposlenim pa, da jih zajame čar nekdanjih dni in jih ponese v ustvarjalno in radoživo prihodnost.

Simona Kozjak, nekdanja vzgojiteljica,
junij 2016

*Simona Kozjak, socialna pedagoginja, sedaj zaposlena na Svetovalnem centru
za otroke in mladostnike v Kopru*

Naši »navihančki«.

ELEKTRONSKO PISMO

Spoštovana Olga,

hvala za vabilo k sodelovanju pri zborniku. Na DD imam čudovite spomine, ne nazadnje sem tu spoznala mojega bodočega moža ..., vendar pa se utapljam v obveznostih (obveznosti do projekta v katerem sodelujem in se zaključuje, mentorstva in zagovori na vseh koncih Slovenije, ki se morajo zaključiti do septembra, mi jemljejo moči ...), tako da do jeseni ne uspem najti časa in miru za kaj »pametnega« napisat.

Upam, da ste Vi dobro.

Z lepimi pozdravi in prijetnimi spomini na *mladostne* dni,

Milena in Darjo Zuljan nekdanja študenta,
/elektronsko pismo, odgovor na povabilo k zborniku/
junij 2016

prof. dr. Milena Valenčič Zuljan, PeFUNILJ,
doc. dr. Darjo Zuljan, PeFUP

SPOMINI NA MOJA LETA V DIJAŠKEM DOMU

Na moja leta v dijaškem domu imam nekoliko deljene spomine.

Na eni strani so prežeti z vsem, kar lepega prinašajo najstniška leta, na drugi pa jih preveva občutek, ki se ga nisem mogla znebiti še dolgo potem, ko sem odšla iz Kopra v Ljubljano: občutek utesnjenosti v nujnem redu in znotraj neobhodnih pravil, brez katerih sobivanje tako velikega števila ljudi na enem mestu ni mogoče. Večini prilagajanje takim pravilom ne povzroča težav, no, meni jih je. Tudi zato sem se kasneje na široko ogibala študentskim naseljem v Ljubljani in če sem iskrena, do njih še danes ne gojim kakih simpatij.

Ta občutek sem poskušala vsaj delno omiliti z bolj intenzivnim vključevanjem v družbo koprskih vrstnikov, z nedovoljenimi izleti v druga obmorska mesta v pomladnih mesecih, z aktivnim delom v amaterski gledališki skupini Val.A, ki je tedaj veljala za eno najboljših amaterskih skupin daleč naokrog, z raziskovanjem koprskih ulic, tudi njihovih senčnih delov.

Vse to me je, danes vem, obogatilo, takrat pa mnogokrat žalostilo in odpiralo težka vprašanja o bivanju, smislu in vsem vmes.

Moje bivanje v Kopru se je končalo tako, kot je bilo mišljeno, z maturo na koprski gimnaziji. Zanj sem se morala potruditi bolj, kot sem si v takrat zelo nezainteresiranem odnosu do šole želela, zato pa me je vstopnica v mesto, kjer se je kmalu zatem nadaljevalo moje življenje, toliko bolj osrečila.

In to je važno.

Kot je važno danes to, da se mi – bolj, ko se oddaljuje moje bivanje v nekdanjem Dijaškem domu heroja Tita, pred očmi pogosteje izrisujejo le še podobe, ki zbujajo prijetna občutja. Malo k temu gotovo pripomore dejstvo, da sem vmes postala mama dveh hčera in vse bolj razumem (no, vsaj dozdeva se mi, da je tako) vzgojo in vse, kar izhaja iz nje. Največ pa ima pri tem spoznanje, da so dijaški domovi številnim otrokom pomagali odrasti v normalne odrasle. Mnogi s(m)o v njih našli prepotrebno oazo miru in svobode osebnega izražanja in tudi zato lažje shodili skozi dobo dvomov, iskanj in napak. Velik del zaslug za to gre ljudem, ki so delu v dijaškem domu zapisali svoje življenje. Moja generacija domk in domcev je imela tozadevno srečo, vzgojiteljice in vzgojitelji, ki so skrbeli za nas, so bili – preprosto rečeno – fajn ljudje.

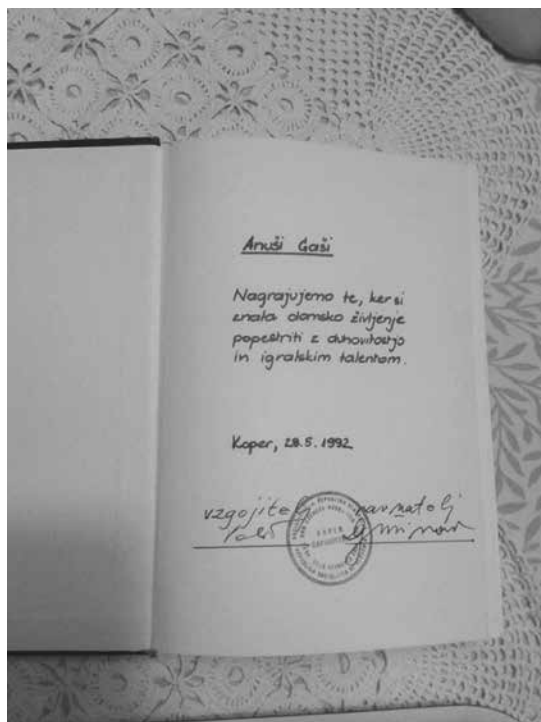
Vsem, prav vsem, sem danes iz srca hvaležna; za potrpežljivost, ko sem videla le sebe, spodbudo, ko sem odkrivala neke svoje male talente, gledanje vstran, ko nisem bila vodljiva, sočutje, ko mi ni šlo in podporo, ko je bilo nasprotno.

Točno to in še vse, kar lahko mlademu človeku koristi, želim prihodnjim rodovom domk in domcev v dijaškemu domu Koper. Njihovim vzgojiteljicam, vzgojiteljem in vsemu drugemu osebju doma pa neskaljeno vero v mlade, vsemu navkljub!

Anuša Gaši, dijakinja v dijaškem domu med letoma 1988 – 1992

Po gimnaziji v Kopru sem študirala sociologijo na ljubljanski FDV. Že med študijem sem začela delati na najrazličnejših projektih, bila aktivna v klubu postojnskih in pivških študentov, se kalila kot radijska novinarka in napovedovalka, vodila veliko prireditev, zatem pa se profesionalno ustalila na področju odnosov z javnostmi, kasneje tudi oglaševanja in organizacije dogodkov. Za svoje delo sem prejela zlato pero, eno najvišjih svetovnih priznanj za dosežke v poslovnem komuniciranju. Zadnja leta pa sta moja največja dosežka dve krasni hčeri, zaradi katerih sem se z lahkoto in veseljem odrekla pomembnejšim kariernim izzivom. Trenutno pišem knjigo o slovenskih podjetnikih, predavam in sodelujem pri različnih projektih, ki me hranijo materialno, pa tudi duhovno.

Anuša Gaši, nekdanja dijakinja,
september 2016

Slika pove, da je bila Anuša taka, kot je napisano!

NEKOČ SEM BILA TUDI JAZ DIJAKINJA DOMA

Sem Erna Petrač Barborič, univ. dipl. profesorica španskega jezika in zgodovine, delam pa kot novinarka in voditeljica na RTV Slovenija.

Prag Dijaškega doma Koper sem prvič prestopila pred skoraj dvajsetimi leti. Takrat sem bila polna mešanih občutkov. Po eni strani sem se veselila, da grem novim dogodivščinam naproti, po drugi pa sem bila kar malce v strahu, saj sem na nek način zapustila domače gnezdece. Začetek je bil težak. Kljub temu, da je bilo ob meni kar nekaj prijateljic še iz otroških dni, sem se počutila osamljeno in prestrašeno. Prijateljice so imele namreč prvi teden pouk v popoldanskem času, jaz pa v dopoldanskem in ker drugih dijakov še nisem spoznala, predvsem pa, ker sem vedela, da me zunaj čaka takoimenovani krst fazanov, sem raje ves prosti čas ždela v sobi. Sčasoma pa je bilo lažje, spoznala sem nove ljudi in tudi krst fazanov preživela. Takrat je bil to strah in trepet za dijake prvega letnika, danes mi je vse skupaj smešno.

Bivanje v Dijaškem domu Koper mi je veliko dalo. Poleg novih prijateljstev tudi nek občutek samostojnosti, naučila sem se, kako je živeti, če ti niso starši vedno pri roki, kako do neke mere poskrbeti sama zase. Poleg tega mi je olajšalo dijaške dni, saj sem zjutraj lahko dlje spala in potem samo skočila čez cesto na gimnazijo, namesto da bi se dobro uro vozila z avtobusom. V zadnjem letniku sem imela celo ta privilegij, da sem lahko poskusno bivala v prenovljeni sobi, ki je bila res čudovita.

Seveda smo vsake toliko časa tudi kakšno neumnost ušpičili. Včasih smo to pred vzgojiteljicami uspešno skrili, vendar pa ne vedno. Ampak na podlagi vsega tega so ostali čudoviti spomini, zato še vedno rada rečem, da sem stara 17 let, saj je bilo to res lepo in nepozabno obdobje. Obdobje, ko sem si upala veliko več kot bi si zdaj, tudi obdobje prvih ljubezni,...

Močno se mi je vtisnilo v spomin, kako je vzgojiteljica Pužičeva rada ugašala luči, da smo se tako naučili varčevati, kako so nas vzgojiteljice lovile po sobah, ko je bilo treba spati, mi bi pa še klepetale, spomnim se tudi šal vzgojitelja Mikca, nasvetov vzgojiteljice Jazbinškove in še marsikaj. V spominu mi je ostala tudi pizza iz tamkajšnje menze, ki je bila zelo dobra.

Ko sem ob koncu bivanja povezovala zaključno prireditev, sem ugotovila, da so mi tovrstne dejavnosti, ki sem jih potem nadaljevala in nadgrajevala, vseh in da bi to rada počela v življenju. Tako mi je možnost, da to spoznam, nudil prav Dijaški dom Koper.

Za konec se zahvaljujem vsem, ki so prispevali k dobremu počutju in bivanju v domu, predvsem vzgojiteljicam in vzgojiteljem, ki so nas tudi marsičesa naučili, nam znali prisluhniti in nam pomagali.

Erna Petrač, nekdanja dijakinja,
junij 2016

*Erna Petrač, kot jo danes vidujemo po
televiziji, slika s spleta*

DIJAŠKA, DOMSKA LETA ...

V človeškem srcu,
čuj, nade se rode,
kot zvezda so svetle,
kot reka odhite.

(Josip Murn-Aleksandrov)

Dijaška, domska leta neprecenljiva izkušnja, ki se zariše globoko v podzavest. Leta prepletena z novim okoljem, iskanjem sebe, učenjem in ljubeznijo ... leta, katera lahko pišem z veliko začetnico.

Skoraj vsak dan sem zahajala v knjižnico, kjer sem se soočala z meni novo literaturo na temo psihologije. S prof. Štekarjevo sva predelali vsako že prebrano knjigo in misli, kako jo začutiš in seveda, kako sem sama začutila pisatelja v njegovem delu. Šele sedaj se zavem, kaj mi je prof. dala ... z najinimi pogovori mi je razširila sliko, miselnost in vrednoto ... neskončno sem ji hvaležna.

Tudi domski plesi, prireditve in odbori so mi ostali v lepem spominu. Nasploh leta, ki so mi doprinesla tisto, kar sem sama hotela vsrkat, ostalo je ostalo obris, katerega se z hvaležnostjo spominjam, kajti tudi to je bilo namenjeno meni.

O sebi:

Adriana Gombač, ekonomist. Živim v Harijah pri Ilirski Bistrici, sem mama dveh otrok, ki sta še študenta. Svoja leta sem namenila izobraževanju (poklicnemu in formalnemu) in ustvarjanju. Svoj prosti čas namenim zdravemu načinu življenja (delam mila, pralni prašek, nabiram čaje, vlagam...), umetnosti (rišem mandale) in politiki (sem občinska svetnica).

Na svoji poti sem ugotovila, da nikoli ne igrati na prvo žogo, ker so ozadja bolj pomembna kot sam prizor.

Adriana Gombač, nekdanja dijakinja,
maj 2016

DRUGAČNI, ENOTNI, ENAKOPRAVNI

Ja, prav to geslo, s katerim naslavljam svojo dijaško izkušnjo, me je dobrih 10 let nazaj popeljal s Katarino Simčič, Isabello Bučkovič in Niko Kovačič iz dijaškega doma Koper naravnost v Bruselj, ki še danes velja za prestolnico združene Evrope. Poleg guljenja gimnazijskih klopi smo tudi zunaj šole imele priložnost razpravljati o evropski politiki, natančneje o otrokovih pravicah znotraj EU. Za to gredo zasluge predvsem naši vzgojiteljici Damijani Kofol, ki je v dijaškem domu vodila oblikovalski krožek. Tako smo njene likovno nadarjene dijakinje izdelale plakat, na katerem so bile razbite in pretrgane tračnice, otroci vsega sveta, pa so se kljub drugačnosti srečevali na in mimo njih. Bili so nasmejani in takšni, kot bi si jih želel videti vsakdo, ki se z njimi srečuje vsak dan.

In če danes pomislim na svojega učenca Matica, ki se giblje težje od svojih vrstnikov, sem resnično zadovoljna, da se tudi takšni »veverički posebne sorte« veliko pogosteje vključujejo med običajne učence in na običajne šole, kot so se tedaj, ko sem osnovno šolo obiskovala sama.

Za konec bi se spodobilo še toliko, da Dijaškemu domu v Kopru zaželim še naslednjih 70 let, vzgojiteljem in drugim delavcem veliko uspeha, našemu plakatu pa kakšno skrbno izbrano mesto v avli dijaškega doma.

Pa srečno!

Mateja Tominc, nekdanja dijakinja,
september 2016

TO MI JE ZDAJ PRIŠLO ... BO V REDU?³

To mi je zdaj prišlo ... Bo v redu? Lahko pa kaj preoblikuješ ...

Dijaški dom Koper.

Prva asociacija, ki mi pride na misel, ko mi nekdo omeni dijaški dom Koper so počitnice! Da, počitnice, čeprav smo prišli bivati v dom kot dijaki med šolskim letom. V Koper smo se vsako nedeljo pripeljali iz precej hladnejšega in muhastega vremena iz notranjosti Slovenije. Obveznosti v šoli smo sproti ter hitro opravili in tako so popoldnevi ter večeri večinoma ostali za prosti čas. Še posebej jeseni in spomladi je to za nas izpadlo kot počitnice! Malo smo šli na plažo, malo rekreacije, zvečer pa malo v kino ali pa malo naokrog ... Lepi so bili tudi topli večeri, ki smo jih z družbo preživeli na pomolu, kjer smo kaj zapeli ...

Dijaški dom je bil takrat še precej poln, vzgojiteljice so bile prijazne in so se trudile, da ne bi zvečer zamujali v dom, da se ne bi pretihotapili v dekliški trakt, skratka da ne bi počeli neumnosti. No včasih jim je tudi kaj uspelo ... V domu je bilo zmeraj pestro; športne dejavnosti, plesi, pogovori ...

Skratka prijetni spomini ...

Dopolnilo:

Po končanem študiju sem v tehniški šoli pričel poučevati in sem še zmeraj v navezi z dijaškim domom tako preko dijakov kot tudi njihovih vzgojiteljic, le da sedaj doživljam isto situacijo še s plati staršev, učiteljev in vzgojiteljev. No ja, mogoče malo manj počitniško ...!

Igor

Igor Kozjak (Červ), nekdanji dijak,
junij 2016

3 Nagovor urednici iz elektronskega sporočila k temu prispevku.

PRIŠEL JE ČAS SLOVESNA ...

Razmislek pred odhodom

Pred štirimi leti sem vstopila skozi velika vrata v novo življenje. Dijaško življenje. Ko sem prišla v dijaški dom, sem bila sama, vendar sem zelo kmalu spoznala veliko novih ljudi. Nekateri so kaj kmalu odšli, z drugimi pa sem prešla v prijateljski odnos, ki ostaja tudi še sedaj, ko jih je mnogo že zaključilo svojo dijaško pot in odšlo. Danes gremo po njihovih stopinjah tudi mi.

Dijaško življenje je bilo zanimivo. Bile so skupine in posamezniki, popolnoma različni ljudje. Z nekaterimi smo se dobro ujeli, z drugimi malo manj, vendar na pomolu smo bili prijatelji vsi. Mnogi so v tem dijaškem domu našli svojo ljubezen ali pa jo na skrivaj izkazovali. Bili smo kot ena velika družina – večinoma se je vse vedelo, o vsem in o vseh. Bilo je tudi kreganja in nesporazumov, vendar smo nazadnje našli skupni jezik in rešili vsak problem. Bili smo pridni, saj smo sem prišli z namenom, da se nekaj naučimo, vendar pa – kot vsi normalni ljudje – smo se včasih tudi pozabavali.

Kar je pomembno, je to, da je bila to ena velika življenjska izkušnja, zgodba in nauk za prav vsakogar od nas. Mislim pa, da iz tega doma ne bomo odšli brez posledic, saj se nam bo ob vsakem žvenketu ključev vedno pospešil srčni utrip. J Vseeno pa z lepimi spomini in dobrimi željami zapuščamo Dijaški dom in radi se bomo vračali na obisk.

ZAHVALA v imenu dijakov zaključnih letnikov

Ob tej priložnosti se v imenu dijakov, ki zaključujejo šolanje, zahvaljujemo VSEM ZAPOSLENIM V DIJAŠKEM DOMU KOPER, ki so ves čas našega bivanja skrbeli za nas, da nismo bili lačni, da smo živeli v čistoči in vsi drugi, ki so pripomogli k tem, da smo se v domu počutili lepo in varno.

DRAGE VZGOJITELJICE, vam pa posebna zahvala, saj ste nam bile pomembno vodilo in opora skozi vsa leta.

Iomi Babuder Briški, dijakinja,
na zaključni prireditvi maja 2013

Vrnitev v prihodnost.

BREZČASNA BESEDA IN PODOBA ...

... umetniško ustvarjanje nekdanjih naših
dijakov, študentov in sodelavcev

CIKEL PONOVRNO IN SPET

I.

*še stojite stene?
tudi ve
ste šepetale
da ste take kakor vsi
in človeško-prečloveško
prosite za pripoznanje
tudi ve
ste molče vpile
da banalnost vsebine
utesnjuje
tudi ve
ste bežale pred seboj
in vsemi tistimi škatlastimi ženičkami
'boli me glava in boli me vrat in kje zdaj moje so copate'
(pretegni svoj pogled
in ozri se
k vsevednemu sosedu)
tudi ve
ste nemirno molčale
in bojda ste žrle
podganje repe
golobje iztrebke
tudi ve
ste si zamašile svoja
preveč vprašujoča ušesa
tudi ve
še vedno
vztrajate
in
še stojite
obstojite*

II.

*še stojite stene
uokvirjene v stekla
ste se izmojstrile v čuječnosti
zato si lahko olajšljivo privoščite
z vinom risati same sebi svoje sence
ko vsi drugi spijo
opazujete žareče-obledele grafike umrlega slikarja
tudi te
stojijo na stenah
-kakor ve! (ki stojite)*

III.

*še stojite
stene
še pomnite
(bivši)
'tovariši'
včasih vas srečam
včasih vi srečate mene
včasih se vprašam
če še stojite
(stene)
včasih se spomnim

da me ne zanima*

IV.

*še stojite, stene?
še stojimo
hvala na vprašanju
kako pa kaj srečko
ga je kdo videl
ne – nobeden
nihče ne ve zanj
radi imamo namreč golobe
(golobe na strehi
galebe na oknih
all-starke pod avti)*

Sara Svati Sharan, nekdanja dijakinja,
junij 2016

TRAGIKOMIKA⁴

*Kraja umor na žalost tut državni zbor,
so stvari zaradi katerih svet gnusi se mi,
večina si misli da sem nor,
sam jst vsejn pravm da rešitev je upor; :
»Zato ljudje zbermo se!«
Tko ko od ljudi za ljudi tut moja družba se ne deli,
na naše in druge, ker jst tut nazdravljam prjatlem bivše Juge.
Konec koncev smo usi enaki, usi imamo roke, noge, vsi mam
telo in srce, zato poslušmo ga in naj usak pr seb začne delat tisto, kar se da.
Zato da svet enkrat lepši bo, tut če se zdi težko, vrjem mi sj bo šlo,
ker a ni žalostno da se usak bori za svoj svet,
sprasuje se kako u tem krutem svetu prežvet.
En nasvet, začnimo žvet ne zase, ampak za druge in za skupne boljše čase.
Kdaj se bo kak policaj uprašu, kako se je ta člouk u tej situaciji znašu, zakaj le
zakaj je krađu,
mogoče zato, ker mu je doma otrok stradu.
Kapsi ke mate srce, dejte no prosim vas,
uprite se že tem zverem k vladajo nam usem:
»Rzfukite sistem!«
Jst rad bi napisu en kumad,
ne kuk nas je strah, ampak kuk se mam rad,
odtajimo srce, kaj ne čutte stiske useh ljudi,
kaj ne vidte kriminala k nastaja u politiki,
tragikomika, ne politika, to ni grožnja,
to je konstruktivna kritika.
Ne rečem da ste usi pokvarjeni, ker niste,
tut tisti k ste, odprite srce.
Naj vas to zmrazi, naj vam pride do kosti,
zto ker dost mam tega, dost mam usega,
hočmo žvet, hočmo se fajn met, ne pa da se mormo borit za prežvet.
Ne sj me ni strah umret, me pa boli k gledam, k umira naš planet.
Ne more se use okol nas vrtet, dejmo raj z naravo začet žvet, zato pa:*

⁴ Besedilo v ritmu rapa je avtor uglasbil in ga predstavil tudi v oddaji na Popoldne ob kavi, na TV3, <http://youtube/7K3x0QdFkxg/> ali www.klepetobkavi.si, 5. 6. 2015.

***Sprosti se, umiri dihanje, padu u moment in ne bt kreten,
bodi iskren in ne bt len, dons morš bit fajn premeten.***

2x

*Zto k tja k gledaš boš tut šou,
če mal sm pa ke škilš, neveš kam boš pršou,
zato se pa used na stou pa zapri uči in prepusti se notranji intuiciji.
Ohran fokus na tist k si želiš,
za rane k pridejo zmer obstaja obliž.
Usak od nas more nost svoj križ, pol k pride pa sladica, jo pa le poliž.
zato usak ker usakdo k ga srečaš na pot, ni važno,
al je berač al pa gospod,
usak ti neki da, eni negativno, drugi pa mal več pozitivnega.*

*Sam če pozitiven si ti, pol prvlačiš seb enake ljudi,
nikol ni preveč strasti al pa lubezni,
Zato je čas da se neki spremeni.*

***Sprosti se, umiri dihanje, padu u moment in ne bt kreten,
bodi iskren in ne bt len, dons morš bit fajn premeten.***

*Še veš kaj je mir, kaj so sanje,
poznamo sam prepir, kam je šou pa spoštovanje,
a veš da oučice nkol naujo napadle voukou.
Sam kaj bomo pol, ko bo pršu vouk k nam domou.
Kam boš šou, kam se boš skrou, neveš,
zato pa začni delat tist, kar je prau in*

***Sprosti se, umiri dihanje, padu u moment in ne bt kreten,
bodi iskren in ne bt len, dons morš bit fajn premeten.***

Tim Vodeb, študent,
maj 2016

NIHALCE, NIHALCE ...

Nesreča nikoli ne pride sama, no, tokrat se je prinihala z nihalom in pendulaši, oprostite: z radiesteziisti. Za to čarovniško združenje je moja žena zvedela kdo ve kje, najbrž spet tam v svoji pisarni, kjer se je že marsikaj skuhalo, zapletlo in scerfalo. Torej: enega večera mi je rekla s trdim in do kraja samozavestnim glasom:

“V petek in soboto me ne bo doma, grem na tečaj radiesteziije!”

“Kaj?” sem zazijal in takoj vedel, da je mojo emancipiranko spet pičila kakšna modna muha.

“Rekla sem,” je trdo pribila, “da grem na tečaj radiestezistov!”

“Kaj pa je to redio... radio...” sem skušal ponoviti tisto čudno besedo.

“Aha, še izgovoriti je ne znaš, pa bi ti naj razlagala!” me je gladko odrezala.

No, in je šla na ta pendulaški tečaj. Saj je že šla na marsikatero predavanje, tudi na razne tečaje, in se je po vsakem takšnem doživetju nekaj časa vedla iztirjeno, da pa bo tokrat tako hudo, nak, tega pa si le nisem mislil. Če bi to slutil, bi zastavil vso svojo moško avtoriteto in je na noben način ne bi pustil. Čujte, kaj se je potem dogajalo!

Vrnila se je v nedeljo dopoldne, čeprav je rekla, da se vidimo v soboto zvečer. Torej, privršala je tik pred kosilom in je bila vsa, kako bi povedal, v, milo rečeno, norem stanju. Vrgla je torbico na mizo, se satansko zarežala in napovedala z jeklenim, pretečim glasom:

“Zdaj bomo pa videli!”

In je začela vrteti nad juho, ki sem jo pripravljajl dve uri z vso ljubeznijo in z najboljšim kuharskim znanjem, torej je začela nad to predobro nedeljsko juho vrteti nekakšen obesek, rekla je, da je to radiestezijsko nihalo, in je vrtela tega vraga ter napeto buljila vanj.

“Aha!” je zmagoslavila, “saj sem vedela! Vedela sem!”

“Kaj si vedela?” sem boječe vprašal in bil že ves napet.

“Vedela sem,” je rekla sarkastično, “da me zastrupljaš!”

“Kako?” sem bleknil. “S čim pa?”

“To bomo še videli, to bomo še videli!” je ponavljala preteče.

“Jezus,” sem se branil, “kaj si znorela?”

“Nič nisem znorela, nič!” je sikala z zmagoslavno zlobo. “Nihalo nikoli ne laže, nihalo govori resnico! In zdaj, glej! Vidiš?! Vprašala sem ga, ali je v tej župi negativna energija. In kaj pravi nihalo? Pravi, da je, pa ne malo, ogromno. Vidiš, kako divja sem in tja in kar kriči: Ja! Ja! Ja!”

Moj Bog, tako se je začelo. Tisto prekleto nihalo je vrtela od jutra do večera in najbrž še v sanjah. Pa ne samo nihalo! Od nekod je privlekla dolgo, zelo elastično žico, na enem koncu je bil držaj, na drugem pa nekakšen krog. In privlekla je še en čuden instrument: dve ukrivljeni žici in je s tem hodila po sobah, po vrtu in še po strehi in bila je, kakor da bi jo luna nosila. Pa saj najbrž jo je res! In od tistega nedeljskega dopoldneva je govorila le še o negativni in pozitivni energiji, vse je bilo le črno ali pa belo, nič vmesnega, vse tako absolutno. In sva vlačila zakonski postelji sem in tja, skupaj in narazen, nazadnjepa je svojo zvlekla v dnevno sobo in jo porinila na najbolj nemogoče mesto. Ko sem jo vprašal, zakaj vse to, je odrezala:

“Negativna sevanja, rak in druge, smrtno nevarne bolezni!”

Prosil sem jo, naj mi razloži, kakšna so ta sevanja in kako jih ugotavlja, pa me je začela pendulirati in je vsa zgrožena ugotavljala: “Negativen! Negativen!” In od takrat naprej skoraj ni več govorila z mano.

Bilo je strašno, strašno. V trgovini je s tistim vražjim nihalom ugotavljala, ali lahko kupi ta liter mleka, to štruco kruha, te vrste riž, himalajsko kristalno sol, pa to moko, ta kozarec kumaric, medu, vloženega fižola, paprike ali gob... Kakor kakšna coprnica je švigala po samopostrežni in potem je kaj kupila ali pa tudi ne, in je bila vedno bolj preplašena, govorila je: “Vse je onesnaženo, negativno, zastrupljeno, zdravju škodljivo!”

Pekel pa se je začel takrat, ko je z nihalom ugotavljala, katera sosedja je pozitivna in katera negativna, in seveda so bile vse negativne in so ji želele: da bi hudo zbolela, da bi si zlomila nogo, da bi ji spodrsnilo in bi si raztreščila betico... Groza, vam pravim, živa pendulaška groza, grozljivka, srhljivka.

Enega večera me je sprejela ledeno hladno. Z mrtvaškim glasom me je vprašala, kaj da imam s sosedovo Pavlo? “Nič,” sem rekel nedolžno. “Ne!” je šepetala s skrivnostno napetim glasom, “vidva imata spolne odnose!”

Te “spolne odnose” je poudarila, kot da gre za nekaj nezaslišano strašnega, silnega, usodnega.

“Madona!” sem zazijal. “Ja kdo pa ti je spet to povedal?!”

“Glej!” je siknila in me sunila k mizi. Na njej je bila barvna fotografija inkriminirane sosede v kopalkah (imela je super postavo!) in ob tej fotografiji moja črno-bela, tudi jaz kopalec, toda gol, nudist.

“Alora!” je govorila pritajeno in zadihano, “Glej zdaj!”

In je vprašala nihalo: “Ali imata ta dva osebka spolne odnose?” In spet je te “spolne odnose” nekako napihnila.

Nihalo je mogočno odgovarjalo: “Da! Da! Da!”

Pred tem neizpodbitnim dokazom sem bil seveda brez moči. Povesil sem se na stolu, za to njeno čarovniško mizico, in sem postal hudo žalosten. S solzami v očeh sem ji rekel:

“Ingica, pa saj moje nihalo ne funkcionira več.”

“Kaj?!” je kriknila razdraženo.

“Ta moj pendul, no, to moje nihalo sploh več ne funkcionira,” sem ponovil in sramežljivo pokazal s prstom, saj veste kam.

Tisti hip je moja žena doživela iluminacijo, kar bi se po naše reklo: razsvetljenje. Planila je gor, grčoč je silno zajela zrak, s prekrižanima rokama se je udarila po uvelih prsih, zavila oči v strop in tako s široko razprtimi usti in čisto belimi očmi dolgo strmela nekam gor, potem se je brez glasu zrušila, njeno famozno nihalo pa je odletelo v kot.

Klical sem jo, tresel, nežno klofotal, jo močil in jo komaj spravil k zavesti. Vso povešeno sem odnesel v posteljo, kjer je obležala z ohlapnimi rokami, in le to je kar naprej momljala: “Saj zato! Saj zato!”

Ker je bila v takšnem stanju tudi naslednjega dne, sem poklical zdravnika, ta je klical psihiatra, psihiater je poklical rešilca ... in tako je moja uboga Ingica zdaj že tri tedne tam in nič se ne ve, kako bo z njo.

Vse njene čarovniške instrumente sem zmetal na dno skrinje, vednar me zadnje dneve hudo muči, da bi morda vendarle poskusil tudi jaz, vsaj z nihalom, in bi ga vprašal, ali bo moja Ingica še kdaj normalna. Hudo je, ker si moram zdaj sam prati perilo in pospravljati in sam jesti, kar skuham. Mimogrede: sem odličen poklicni kuhar, zdaj že v pokoju, seveda. Priznam tudi, kar sem prej sramežljivo skrival: imam jo rad. No, hočem reči: še vedno jo ima zelo zelo rad!

Rekel sem, da me muči skušnjavec, razen tega sem slišal, da se da s pendulom bolnemu človeku tudi pomagati. Jaz pa bi ji rad pomagal, zato ne rečem, da se ne bi moglo zgoditi, jutri, pojutrišnjem ... in bi jaz takole lepo vzel njeno fotografijo in bi nad njo čisto malo penduliral ter ji tja v bolnico po zraku pošiljal pozitivno energijo. Skoraj gotovo bom poskusil. Sicer pa, saj veste, da enkrat ni nobenkrat in da poskusiti ni greh. Samo enega se bojim in zaradi tega odlašam: Kaj pa, če zadene tudi mene, mislim: tista iluminacija, se pravi razsvetljenje?

Tega se zares in strašno bojim.

Marjan Tomšič, pisatelj, nekdanji vzgojitelj,
leto 1988

SREČKO

Ta zgodba govori o mladem možu, ki je svoj svet spoznal preko izkušenj, ki niso bile vedno povsem varne in prijazne, pa vendar je znal v pravem trenutku izbrati ... nikakor lažjo ..., ampak bolj ustvarjalno pot

/.../

Srečko si z drobnimi utrinki polni dušo v kateri je, verjemite, še veliko prostora za nove kompozicije. Če bo kdo od nas imel veliko srečo bo nekega dne del te, skupaj s kamni, bilkami in drevesi,

Fotografije prežete z barvami življenja in upanja naj bodo zrcalo nove strani v poglavju človeka, ki je odkril čudovito umetnost ... in nas navdušil.

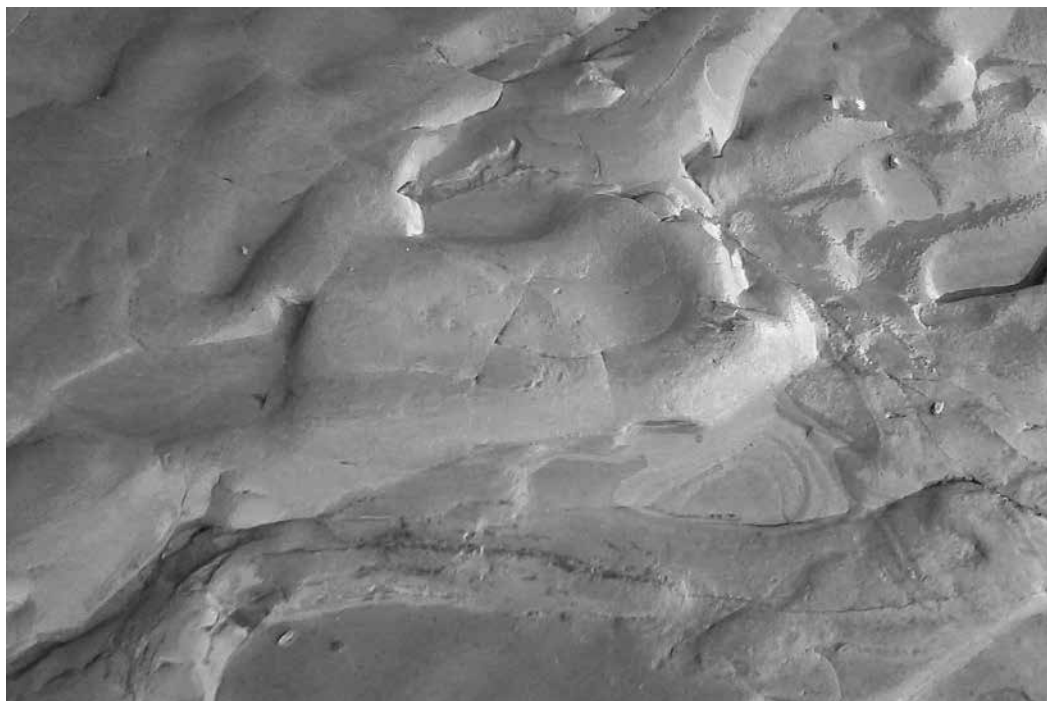
Hvala Srečko !

(Odlomek iz uvoda v razstavo, ki sta ga napisala Katja Ritoša in Darij Šömen)⁵

⁵ Srečko Kolarič : *Fotografska razstava » ... od kamna do bilke ...«*
Center dnevnih aktivnosti za starejše občane Mestne občine Koper
8.3.2016 ob 17.30, Dijaški in študentski dom Koper; april 2016. Srečko je nekdANJI stanovalec doma in občasni zunanji sodelavec v tehnično vzdrževalni enoti.

Srečko Kolarič: zgoraj Tekstura 4, spodaj ARH 2.

Srečko Kolarič: zgoraj Kamen 1, spodaj Struktural.

DOMCI, DOMSKI LJUDJE ...

... zgodovino doma, njegovo sedanost in
prihodnost ustvarjajo ljudje

DIJAŠKI IN ŠTUDENTSKI DOM KOPER SO LJUDJE⁶

ZAPOSLENI V DOMU V ŠOLSKEM LETU 2015/16:

PEDAGOŠKI DELAVCI:

Marin Ponikvar – ravnatelj, Olga Jazbinšek – vzgojiteljica-organizacijska vodja, Damijana Kofol Stubelj – vzgojiteljica, Tanja Frank – vzgojiteljica, Matjaž Perenič – vzgojitelj

ADMINISTRATIVNO-TEHNIČNI DELAVCI

Uprava: Alja Mihalič – tajnica, Lilijana Bolčič – računovodkinja

KUHINJA

Marta Haček – vodja kuhinje, Mevlida Hođić – kuharica, Mara Letić – kuharica, Slađana Sivac – kuharica, Borka Stanić – kuharica, Marko Stokuća – kuhar

TEHNIČNO VZDRŽEVALNA ENOTA (TVE)

Vladimir Mikac – referent za študente, Mateja Mihalič – gospodinja, Stojan Ržek – receptor, Branko Gavrić – nočni čuvaj, Emil Bolčič – hišnik, Fikreta Bašanović – čistilka, Fahira Bašić – čistilka, Galiba Bašić – čistilka, Aida Goretić – čistilka, Dobrinka Letić – čistilka, Refika Šabić – čistilka

⁶ Podatke sta zbrali in pripravili Alja Mihalič, Karmen Kres

STROKOVNI DELAVCI IN RAVNATELJI PO ŠOLSKIH LETIH MED 2006 IN 2016

Šolsko leto	Ravnatelj/ica	Vzgojitelji/ce, referent za študente
2006/07 od 2003	Olga Jazbinšek	Zorka Dobrojević Puzić, Tomo Franetović, Damijana Kofol Stubelj, Vladimir Mikac
2007/08	Olga Jazbinšek	Zorka Dobrojević Puzić, Tomo Franetović, Damijana Kofol Stubelj
2008/09	Edelman Jurinčič	Zorka Dobrojević Puzić, Tomo Franetović, Olga Jazbinšek, Damijana Kofol Stubelj
2009/10	Edelman Jurinčič	Zorka Dobrojević Puzić, Olga Jazbinšek, Damijana Kofol Stubelj
2010/11	Edelman Jurinčič	Tanja Frank, Olga Jazbinšek, Damijana Kofol Stubelj
2011/12	Edelman Jurinčič	Tanja Frank, Olga Jazbinšek, Damijana Kofol Stubelj
2012/13	Edelman Jurinčič	Tanja Frank, Olga Jazbinšek, Damijana Kofol Stubelj
2013/14	Martin Ponikvar	Tanja Frank, Olga Jazbinšek, Damijana Kofol Stubelj, (Edelman Jurinčič)
2014/15	Martin Ponikvar	Tanja Frank, Olga Jazbinšek, Damijana Kofol Stubelj, Vladimir Mikac
2015/16	Martin Ponikvar	Tanja Frank, Olga Jazbinšek, Damijana Kofol Stubelj, Matjaž Perenič, Vladimir Mikac
2016/17	Martin Ponikvar	Tanja Frank, Olga Jazbinšek, Damijana Kofol Stubelj, Matjaž Perenič, Vladimir Mikac

ZAPOSLENI V DOMU

V LETIH MED 2006/07 IN 2015/16

(zaporedje po prihodu v dom):

Tomo Franetović, 1975 -2009
Danica Smrekar Asteritti, 1975 - 2011
Majda Kosmina, 1978 - 2008
Olga Jazbinšek, 1979 - danes
Stanka Battista, 1980 - 2012
Zorka Dobrojević Puzić, 1980 - 2009
Milojka Konestabo, 1980 - 2008
Majda Kožar Nemec, 1981 - 2009
Vladka Olenik, 1982 - 2008
Fahira Bašić, 1988 - danes
Galiba Bašić, 1988 - danes
Fikreta Bašanović, 1989 - danes
Branko Gavrić, 1989 - danes
Marta Haček, 1989 - danes
Damijana Kofol-Stubelj, 1989 - danes
Mara Letić, 1989 - danes
Vladimir Mikac, 1989 - 2007, 2013 - danes
Refika Šabić, 1990 - danes
Borka Stanić, 1993 - danes
Vida Maršič, 1993 - 2008
Dobrinka Letić, 1993 - danes
Boris Bolčič, 1995 - 2012
Mevlida Hođić, 1997 - danes
Marko Stokuća, 1997 - danes
Tjaša Urbančič, 2005 - 2009
Jelena Bjelošević, 2007 - ?
Ioana Arzon, 2007 - ?
Edelman Jurinčič, 2008 - 2013
Kata Tokalić, 2008
Senada Zukić, 2008
Lilijana Bolčič, 2009 - danes
Tanja Frank, 2010 - danes
Alja Mihalič, 2012 - danes
Martin Ponikvar, 2013 - danes

Sladana Sivac, 2013 - danes
Emil Bolčič, 2014 - danes
Aida Goretić, 2014 - danes
Mateja Mihalič, 2014 - danes
Stojan Ržek, 2014 - danes
Matjaž Perenič, 2015 – danes

JUBILANTI V LETU 2015/16 - zaposleni v domu nad 10, 20, 30 let

Nad 10 do 20 let	Mevlida Hođić, Marko Stokuća
Nad 20 do 30 let	Fikreta Bašanović , Fahira Bašić, Galiba Bašić, Branko Gavrić, Marta Haček, Damijana Kofol Stubelj, Dobrinka Letić, Mara Letić, Vladimir Mikac Refika Šabić
Nad 30 let	Olga Jazbinšek

PREDSEDNIKI DOMSKE SKUPNOSTI DIJAKOV, SKUPINE ŠTUDENTOV IN SVETA ZAVODA:

Šolsko leto	Predsednik DS dijakov	Predstavniki skupnosti študentov	Predsednik sveta zavoda
2006/07	Elena Rubeša	Dejan Šraml	Zorka Dobrojević Puzić
2007/08	Elena Rubeša	Dejan Šraml	Zorka Dobrojević Puzić
2008/09	Alen Poropat	Aleš Kos Arh	Zorka Dobrojević Puzić
2009/10	Debora Malnar	Aleš Kos Arh	Danica Smrekar Asteritti
2010/11	Alen Silič	Aleš Kos Arh	Danica Smrekar Asteritti
2011/12	Erika Mahnič	Miha Markelj	Marko Stokuća
2012/13	Erika Mahnič	Miha Markelj	Marko Stokuća
2013/14	Erika Mahnič	Grega Konkolič	Marko Stokuća
2014/15	Alojzij Rupar	Zorica Georgijev	Marko Stokuća
2015/16	Alojzij Rupar	Zorica Georgijev	Marko Stokuća

ŠTEVILO DIJAKOV IN ŠTUDENTOV MED 2006 IN 2016

Šolsko leto	Dijaki	Študentje	Skupaj
2006/07	75	186	261
2007/08	65	189	254
2008/09	64	198	262
2009/10	71	216	287
2010/11	81	196	277
2011/12	86	168	254
2012/13	115	134	249
2013/14	87	151	238
2014/15	88	135	223
2015/16	98	157	255

Kazalo

UREDNIČIN UVOD	3
RAVNATELJEV NAGOVOR IN POZDRAV OB OBLETNICI	4
OD VČERAJ K TUKAJ IN ZDAJ DO JUTRI	5
DIJAŠKI IN ŠTUDENTSKI DOM KOPER - DŠD KOPER	7
DIJAŠKI DOMOVI ŽE DOLGO NISO VEČ, KAR SO BILI	13
TRIJE V ENEM: DOM ZA DIJAKE, ZA ŠTUDENTE, ZA GOSTE	17
ŠTUDENTJE V DIJAŠKEM DOMU KOPER	19
KRATKO IN JEDRNATO	21
NOVIČKE ZA NOVICE	23
MOZAIK PRETEKLOSTI IN SEDANJOSTI	25
MOTIVACIJSKO PISMO	27
IZ PRETEKLOSTI V SEDANJOST	29
NA MLADIH SVET STOJI	31
»MOJ« OBLIKOVALNI KROŽEK	32
SPOMIN	33
SLIKA POVE VEČ KOT TISOČ BESED	37
OD TUKAJ IN ZDAJ DO VČERAJ	73
MOJ RAZMISLEK OB 70 LETNICI DOMA	75
SPOMINI NA DELO V DIJAŠKEM DOMU KOPER	78
ČAS, TA NESPOJNI IN VEČNI ZMAGOVALEC	81
V DOM SO ME POVABILI	82
ČAR PRVE SLUŽBE	85
ELEKTRONSKO PISMO	87
SPOMINI NA MOJA LETA V DIJAŠKEM DOMU	88
NEKOČ SEM BILA TUDI JAZ DIJAKINJA DOMA.	90
DIJAŠKA, DOMSKA LETA	92
DRUGAČNI, ENOTNI, ENAKOPRAVNI	93
TO MI JE ZDAJ PRIŠLO ... BO V REDU?	94
PRIŠEL JE ČAS SLOVESNA	95
BREŽČASNA BESEDA IN PODOBA	97

CIKEL PONOVRNO IN SPET	99
TRAGIKOMIKA.	102
NIHALCE, NIHALCE	104
SREČKO	107
DOMCI, DOMSKI LJUDJE	111
DIJAŠKI IN ŠTUDENTSKI DOM KOPER SO LJUDJE	113
STROKOVNI DELAVCI IN RAVNATELJI PO ŠOLSKIH LETIH MED 2006 IN 2016 . . .	114
ZAPOSLENI V DOMU V LETIH MED 2006/07 IN 2015/16	115
PREDSEDNIKI DOMSKE SKUPNOSTI DIJAKOV, SKUPINE ŠTUDENTOV IN SVETA ZAVODA:	117
ŠTEVILO DIJAKOV IN ŠTUDENTOV MED 2006 IN 2016	117

KJER JE LEPO, TAM JE MOJ DOM
DIJAŠKI IN ŠTUDENTSKI DOM PRAZNUJE 70 LET
1946-2016
Zbornik III
2006-2016

Založnik:
DIJAŠKI IN ŠTUDENTSKI DOM KOPER
Cankarjeva 5
KOPER

Za izdajatelja:
Martin Ponikvar

Urednica:
Olga Jazbinšek

Uredniški odbor:
Tanja Frank, Olga Jazbinšek, Damijana Kofol Stubelj, Vladimir Mikac, Matjaž Perenič, Martin Ponikvar

Odbor za pripravo dogodkov ob 70 letnici:
Tanja Frank, Olga Jazbinšek, Dorjana Kovačič, Alja Mihalič, Martin Ponikvar, Marko Stokuča, Simona Špeh

Lektorirala:
Tanja Frank

Naslovnica in logotip:
Olga Jazbinšek, Tanja Frank, Mateja Mihalič, Predrag Žvab

Fotografije:
Arhiv doma, Foto Belvedere, Tanja Frank, Olga Jazbinšek, Nika Malečkar, Mateja Mihalič, Srečko Kolarič, Klemen Strupeh

Priprava za tisk in tisk:
Grafični materiali d.o.o. Koper

Naklada:
400 izvodov

Koper, oktober 2016